

Κριτική ανασκόπησις ἐκκλησιαστικῶν γεγονότων

Κατὰ τὴν ταπεινὴν μᾶς γνώμη, ἡ σωστὴ καὶ ἐπισημάνθη ἀντίληψη ἀναφορικὰ μὲ τὸ ἐπόμενο ἔτος σχετίζεται μὲ τὴν ὅσο τὸ δυνατὸν πληρέστερη γνώσκει καὶ μελέτη τῶν γεγονότων ποὺ διαδραματίστηκαν κατὰ τὴν περασμένη χρονιά. Μία χρονιά-ὄροστρον, τόσο γιὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν Χώρα μας, ὅσο καὶ γιὰ τὴν διεθνή κοινότητα καὶ τὴς ἄλλες Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες. Ἡ παγκοσμιοποίηση βρίσκεται στὸ στάδιο τῆς ἀδοκλήρωσης μὲ ἀποτέλεσμα τὴς ἄμεσης ἐπιπτώσεως τόσο στὸν ἐκκλησιαστικὸν χῶρον ὅσο καὶ στὴν καθημερινότητά μας. Παγκοσμιοποίηση ἢ ὅποια ἀποσκοπεῖ στὴν κατάργησιν καὶ στὴν πολυτοποίηση τῶν ἰδιαιτέρων χαρακτηριστικῶν τῶν λαῶν, ἐνὼ βα-

σικὸ μέσον γιὰ τὸν σκοπὸ αὐτὸ εἶναι καὶ ἡ θεσμοθέτησις νόμων. Ἄς θυμηθοῦμε, λοιπὸν, τὰ σπουδαιότερα γεγονότα, τὰ ὁποῖα ἐπαίξαν καταλυτικὸ ρόλο στὴς ἐξελίξεις ἐστὶν χρονιά ποὺ μᾶς πέρασε.

• **Ἡ ἐπινομαζομένη "Μεγάλη καὶ Ἁγία Σύνοδος" τῆς Κρήτης**
Ἡ σύνοδος τῆς Κρήτης ἦταν αὐτὴ ποὺ διαδραμάτισε σημαντικότερο ρόλο στὴς ἐκκλησιαστικὰς ἐξελίξεις τῆς χρονιάς ποὺ ἐφυγε καὶ ἀπέτελεσε ση-

μεῖο ἀναφορὰς τῶν περισσοτέρων ἐκκλησιαστικῶν δημοσιευμάτων ἀλλὰ καὶ τῶν θεολογικῶν ἀναλύσεων. Ἡ Σύνοδος ἀπασχόλησε τὴν παγκόσμια ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα καὶ συνεχίζει νὰ τὴν ἀπασχολῇ, ἀφοῦ γιὰ πρώτη φορά στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία ἔχουμε τὴν ἀναγνώρισιν, σὲ συνοδικὸ ἐπίπεδο, τῶν ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν ὁμολογιῶν καὶ κοινοτήτων ὡς ἐκκλησίες. Ὁ Ο.Τ. ἐνημέρωσε καὶ συνεχίζει νὰ ἐνημερώνη, ὅσο τὸ δυνατὸν πληρέστερα τοὺς ἀναγνώστες του, σχετικὰ μὲ τὴν

Σύνοδο στοιχοῦμενος πάντοτε στὴς προτροπὰς τῶν παλαιῶν Πατέρων καὶ εἰδικότερα τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου τοῦ Πόποβιτς γιὰ τὴν μὴ πραγματοποιησὶ τῆς, διότι, ὅπως τονίζαμε, θὰ εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα σχίσματα καὶ διαιρέσεις, κατὰ τὸ ὅποιο ἤδη διαφαίνεται.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Βουλγαρίας καὶ ἡ Αὐτοκέφαλη Ἐκκλησία τῆς Γεωργίας. Σύνοδος ἡ ὁποία ὀργανώθηκε καὶ χρηματοδοτήθηκε-ὅπως ἀποδείχθηκε- ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ καταλυτικὸ πρόσωπο ὑπῆρξε ἡ κυρία Προδρόμου, ὑπάλληλος τῆς ἐπιτροπῆς προώθησιν τῶν διεθνῶν θρησκευτικῶν ἐλευθεριῶν τῶν ΗΓΠΑ, ὅπως ἀποκάλυψε πρῶτος ὁ Ο.Τ. μὲ τεκμηριωμένον ἄρθρον του, τῆς ὁποίας ὁ λόγος μάλιστα, εἶχε ἄμεση ἀναφορὰ πρὸς τὸν Πρόεδρον καὶ τὴν Γερουσίαν τῆς Ἀμερικῆς, ἀλλὰ καὶ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

«Ἡ προβολὴ τῆς συνόδου καὶ τῶν ἀποφάσεών της ἐντάσσεται στὸ πλαίσιο τῆς προσπάθειας νὰ μὴ παραδοθῇ στὴ λήθη»

ΔΙΑΚΡΑΤΙΚΑΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΚΑΤΑΓΓΕΛΜΕΙ Ο κ. ΦΕΙΔΑΣ

Πῶς ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸν Κύριον

Τοῦ π. Ἐμμανουὴλ Χατζηδάκη, 1. Α. Ἀμερικῆς

Μὲ τὴν εὐκαιρίαν τῆς 30ῆς ἐπετειοῦ τῆς ἐτήσιας Παγκόσμιας Ἡμέρας Προσευχῆς γιὰ τὴν Εἰρήνην, ποὺ διοργανώθηκε στὴν Ἀσιεὶν (18-20 Σεπτεμβρίου 2016), ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ἐξέδωσε ἀνακοίνωσιν σὰ ἰταλικὰ στὴν «Αννενίρε», ἐφημερίδα τῶν Ρωμαιοκαθολικῶν ἐπισκόπων τῆς Ἰταλίας, μὲ τίτλο, «Ἴνα πάντες ἐν ὧν ἔτι ἔστιν ἡμεῖς». Τὸ φετινὸ θέμα ἦταν: «Δίψα γιὰ τὴν εἰρήνην: Ὁρθόδοξοι καὶ Πολιτισμοὶ σὲ διάλογον». Πρὶν φάσσουμε στὸ μήνυμα τοῦ Πατριάρχου καὶ τὰ σχόλιά μου, θὰ ἤθελα νὰ προσφέρω μερικὰς εἰσαγωγικὰς παρατηρήσεις.

Κατὰ τὴν πρώτη Παγκόσμια Ἡμέρα Προσευχῆς γιὰ τὴν Εἰρήνην τὸ 1986, 160 θρησκευτικὸι ἡγέτες συγκεντρώθηκαν, ἀντιπροσωπεύοντες 32 χριστιανικὰς ομάδας καὶ 11 μὴ χριστιανικὰς θρησκείας, «διερχόμενοι τὴν ἡμέρα ὅλοι μαζί μὲ νηστεία καὶ προσευχὴ στὸν Θεὸ ἢ Θεοῦς τους». Ὁ Πάπας Βενέδικτος τὸ 2011 δὲν ἐπέτρεξε μίαν κοινήν προσευχὴν, ἐπειδὴ δὲν ἤθελε νὰ δώσει τὴν ἐντύπωσιν «ὅτι οἱ θεολογικὰς διαφορὰς ἔχουν ἀμβλυνθῆ ἢ ὅτι δὲν εἶναι σημαντικὰς». Ὡστόσο, κατέληξε τὴ δική του τοποθέτησιν λέγοντας: «στὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἅς φέρει καθεὶ θρησκεία ἐπάνω στὴ γῆ δικαιοσύνη καὶ συγχώρησιν καὶ ζωὴν, τὴν ἀγάπην» - μίαν ἐξολοκλήρου συγκρητιστικὴν προσευχὴν, θὰ ἤθελα νὰ προσθέσω. Πῶς θὰ μπορούσε ἡ προσευχὴ νὰ ἀπουσιάζει ἀπὸ ἐνα γεγονότων ποὺ λαμβάνει χώρα ἀκριβῶς μὲ σκοπὸν τὴν προσευχὴν γιὰ τὴν εἰρήνην; Ἡ φετινὴ ἐκδήλωσις συγκεντρώσεως πάνω ἀπὸ 450 θρησκευτικῶν ἡγέτες διαφορετικῶν πίστεων.

Ἀκολουθοῦν ἀποσπάσματα τῆς δήλωσιν τοῦ Πατριάρχου καὶ στὴ συνέχεα τὰ σχόλιά μου:

«Παρήλθαν 30 χρόνια ἀπὸ τότε ποὺ ὁ Πάπας Ἰωάννης Παῦλος II ξεκίνησε τὰ ὅσα συμβαίνουν ἐστὶν Ἀσιεὶν, ἐκδηλώσεις περισυλλογῆς καὶ ἀποφάσεων γιὰ τὴς θρησκείας ποὺ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Ἡ Παιδεία εἰς τὸ στόχαστρον τὸ 2017

Ὅλο καὶ περισσότερο στὸ χῶρον τῆς παιδείας γίνονται μάρτυρες μίαν ἀκατάπαυστην προσπάθειαν νὰ εἰσαχθῶν στὸ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα προγράμματα καὶ μετρηθησόμενα ἀμφίβολου παιδαγωγικῆς ἀξίας. Οἱ ἀντιδράσεις τῶν εὐαισθητοποιημένων πολιτῶν, ομάδων καὶ φορέων πικνύονται. Μάλιστα, σφοδρὴ κριτικὴ γιὰ τὰ ὅσα συμβαίνουν τὰ τελευταῖα τρία χρόνια στὸ χῶρον τῆς ἐκπαιδεύσεως καὶ προσματικὰς τοῦς ὑπουργοῦς Παιδείας ποὺ χρημάτισαν στὸ νεωραλικὸ πόστο ἀσκέη ἡ Κομισιὸν μὲ τὴν «Ἐκθεση παρακολούθησιν τῆς ἐκπαιδεύσεως γιὰ τὴν κατάρτησιν τοῦ 2016»[1], κατακριπτότατος οὐσιαστικὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τοῦ πρώην Ὑπουργοῦ κ. Νίκου Φίλιππου ὅτι οἱ ἀλλαγὴς ποὺ προωθοῦσε θὰ ἔφεραν τὴν ἐπανάστασιν ἐστὶν Παιδεία.

Στὸ πλαίσιο τῆς ἀντιδράσεως αὐτῆς, ὡς γονεῖς ποὺ ἀνησυχούμε καὶ προβληματιζόμεθα, παρουσιάζουμε συνοπτικὰ, ὁριζόμενα ἀπὸ τὰ πρὸ προβληματικὰ ζητήματα, ποὺ ἀπάντησι τῆς λειτουργίας τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ μας (καὶ ὄχι μόνο) συζητήματος.

1. **Αρχαῖα Ἑλληνικὰ - Ἱστορία:** Ἡ Πανελλήνια Ἐνωση Φιλολόγων καταγγέλλει «μεθοδικὴ καὶ συστηματικὴ προσπάθεια συρρίκνωσιν καὶ υποβάθμισιν τῆς διδασκαλίας τῶν ἀνθρωπιστικῶν μαθημάτων στὴ Δευτεροβάθμια Ἐκπαιδεύσις»[2]. Μὲ τὴν ἀφαίρεσιν σημαντικῶν κεφαλαίων ἀπὸ τὴν ἱστορίαν, γίνονται ἡ συνέχεα τῶν ἱστορικῶν γεγονότων, δὲ γίνεται κατανοητὴ ἡ μετέβασιν ἀπὸ τὴν μίαν ἱστορικὴν περιόδον ἐπὶ τὴν ἐπόμενην καὶ δὲ συνδέονται τὰ αἵμα μὲ τὰ ἀποτέλεματά. Ἡ ἀφαίρεσις τῶν σημαντικῶν γεγονότων ποὺ συνδέονται μὲ τὴν ἱστορικὴν πορεία τοῦ Ἑλληνισμοῦ, δὲ συντελεῖ στὴ διαμόρφωσιν ἱστορικῆς καὶ ἐθνικῆς συνειδήσεως τῶν μαθητῶν»[3].

Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ, εἶναι τεράστια τὸ ὄφελον, ποὺ προσφέρει ἡ διδασκαλία τῶν θησαυρῶν τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς γλώσσας καὶ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Ἡ Σιών κατὰ τοῦ Σιωνισμοῦ

Μία ἑλληνορθόδοξος κριτικὴ ἐναντίον τῆς ἀοράτου δικτατορίας τῶν Σιωνιστῶν

Γράφει ὁ κ. Διόδωρος Ράμμος, Ἱστορικός-Ἀρχαιολόγος

2ον

Πορεία εἰς τὸν Μεσαίωνα
Στὴ διάρκειαν τοῦ Μεσαίωνα συμβαίνουν δύο σημαντικὰ γεγονότα, ποὺ συνδέονται μὲ τὸν Σιωνισμό, ὁ ἐξεβραϊσμός τῶν Χαζάρων καὶ ἡ εἰσαγωγὴ ἐστὶν ἐβραϊκὴ θρησκεία τῆς Καμπάλα (ἢ Καρβάλα). Ἐβραϊκὸ ἔθνος καὶ θρησκεία ἦταν ἕνα. Ὅποιοι πίστευε σὸν ταλμουδιισμό ἦταν Ἐβραῖοι, ἦταν μέλος αὐτῆς τῆς ἐθνικῆς κοινότητος, ἀνεξάρτητα ἂν δὲν μίλησε ποτὴ τὴν ἐβραϊκὴν γλῶσσαν, ἂν δὲν εἶδε ποτὴ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἂν ἐζῆσε ὅλη του τὴν ζωὴν σὲ κάποια πόλιν χιλιᾶδες χιλιόμετρα μακριὰ ἀπὸ τὴν Παλαιστίνη.

Ἐπιπλέον, οἱ Ἐβραῖοι δὲν ἐπίδωκαν νὰ μεταδώσουν τὴ θρησκείαν τοὺς ἄλλους λαοὺς. Δὲν προσπαθοῦσαν νὰ γίνουν ταλμουδιστικὸς τοὺς ἄλλους λαοὺς, ἀφοῦ κάποια μέρα ὅλοι οἱ λαοὶ θὰ γίνονταν ὑπέρθετος τῶν Σιωνιστῶν, θὰ εἶχαν τὸν ἀπόλυτον ἡγετικὸν ρόλον καὶ δὲν ἐπιθυμοῦσαν νὰ τὸν μοραστοῦν μὲ ἄλλα ἔθνη, τὰ ὁποῖα μὲ βάση τὸ Ταλμουδ, ἦταν ποικιλοτρόπως καλύτερα.

Ἡ μὴν ἐξάρτησιν ἐξ αὐτῶν τὸν κανόνα ἐγίνε, μὲ τὸν λαὸ τῶν Χαζάρων. Οἱ Χαζάροι ἦταν μία ἀπὸ τῆς πολλὰς τουρκικῆς φυλῆς, ποὺ μετακινήθηκαν ἀπὸ τὰ Ἀλταῖα ὄρη (βουνὰ στὰ ὄρια Μογγολίας καὶ Σιβηρίας), διέσχισαν τὴς ἀσιατικὰς στέππες καὶ σχημάτισαν ἕνα ἰσχυρὸν κράτος (χανανάτο) βόρεια

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 3ην ΣΕΛ.

Νέα ἄγνωστα στοιχεῖα ἔρχονται εἰς τὴν δημοσιότητα περὶ τοῦ Κολυμβαρίου ἀπὸ τὸν Καθηγητὴν τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας κ. Βλάσιον Φειδᾶν. Ἐν εἶδει αὐτοαπολογίας ὑπερησπίσθη τὰ ὅσα διημιέφθησαν εἰς Κρήτην ἐπιβεβαιωτῶν τὰ δημοσιεύματα τοῦ Ο.Τ. διὰ τὸ παρασκῆνιον.

Τοῦ κ. Δημ. Κυρ. Αναγνώστου, Θεολόγου

ῤακτῆρος καὶ περιεχομένου σπρίχθηκαν στὸ κύρος καὶ τῆς γνώσεως του.

Ἡ ἐν λόγω διᾶλεξι τοῦ κ. Φειδᾶ, χάρη στὴν παρηρσίαν καὶ τὴν εὐκρίνειαν τοῦ ὁμιλητοῦ, «φώτισε» ἀρκετὰ σημεῖα τῆς προετοιμασίας καὶ τῆς συγκλήσεως τῆς περιβοῆ τοῦ πλέον συνόδου τῆς Κρήτης. Δὲν γνωρίζουμε, οὔτε εἶναι σαφὴς ὁ λόγος τῆς πραγματοποιήσεως αὐτῆς τῆς διαλέξεως. Προφανῶς, νὰ ἀποδομηθῶν οἱ κατ' αὐτῆς ὄχι εὐκαταφρόνητες ἐπικρίσεις, βάσει ὅμως συγκεκριμένης τακτικῆς καὶ στρατηγικῆς, οἱ ὁποῖες ταυτοχρόνως θὰ διαμορφώσουν καὶ τὴν τελ-

λοὶ οἱ κατ' αὐτῆς ἐπικρίσεις θὰ πρέπει νὰ θεωρηθῶν ὡς αἰτία μίαν γενικότερης προσπάθειαν τῶν θιασωτῶν τῆς νὰ παρουσιασθῶν εὐρύτερα τὰ περὶ αὐτῶν.

Ἐκ προομιῶν, ἐπισημαίνουμε ἐπὶ αὐτῆ ἡ προβολὴ τῆς συνόδου καὶ τῶν ἀποφάσεών της ἐντάσσεται στὸ πλαίσιο τῆς προσπάθειας, ἀφ' ἑνός, νὰ μὴ παραδοθῇ στὴ λήθη καὶ, ἀφ' ἑτέρου, νὰ ἀποδομηθῶν οἱ κατ' αὐτῆς ὄχι εὐκαταφρόνητες ἐπικρίσεις, βάσει ὅμως συγκεκριμένης τακτικῆς καὶ στρατηγικῆς, οἱ ὁποῖες ταυτοχρόνως θὰ διαμορφώσουν καὶ τὴν τελ-

«Ἡ προβολὴ τῆς συνόδου καὶ τῶν ἀποφάσεών της ἐντάσσεται στὸ πλαίσιο τῆς προσπάθειας, ἀφ' ἑνός, νὰ μὴ παραδοθῇ στὴ λήθη καὶ, ἀφ' ἑτέρου, νὰ ἀποδομηθῶν οἱ κατ' αὐτῆς ὄχι εὐκαταφρόνητες ἐπικρίσεις, βάσει ὅμως συγκεκριμένης τακτικῆς καὶ στρατηγικῆς, οἱ ὁποῖες ταυτοχρόνως θὰ διαμορφώσουν καὶ τὴν τελ-

Ἡ μεγάλη ὄντως αὐτοπεποίθησις τοῦ κ. Καθηγητοῦ σπείθει τὴν πνευματικὴν τῶν ἐλευθερίαν, κάνοντας ὑπακοὴ τοῦς μεγαλόσχρημος κληρικῶν. Πρόκειται γιὰ μία βαρὴ κατηγορία, ἡ ὁποία δὲν ἀποτελεῖ κανόνα, ἀλλὰ ζοφερὴ ἐξάρτησις.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀπειθυνόμενος στοὺς Κορινθίους, λέει ὅτι δὲν ἤπνε γιὰ δευτέρη φορά στὴν πόλιν του γιὰ νὰ τοὺς ἐλέγξει γιὰ διάφορες ἀταξίας ποὺ συνέβαιναν, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἐπιβληθῇ σὲ ζητημὰ πίστεως, ἀφοῦ ἔμεναν σταθεροὶ σὲ αὐτὴ, οὔτε νὰ τοὺς προκαλέσει λύπη. Τοὺς τόνιζε ὅτι δὲν εἶναι κύριος τῆς πίστεώς τους καὶ οὔτε εἶναι ἐξουσία πάνω σὴν νὰ εἶναι ὄφουλο τοῦ (Β' Κορ. α' 23). Ἀντιθέτως, θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸν συνεργῆσιν ἐπὶ τῆς χάριτος. Τὸ παράδειγμα τοῦ Παύλου πρέπει νὰ καθοδηγῆ ὅλους τοὺς κληρικῶν, τοὺς μοναχοῦς καὶ τοὺς εὐσεβεῖς λαϊκοὺς. Πρέπει νὰ σέβονται τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀνθρώπων ποὺ βρίσκονται μέσα στὴν Ἐκκλησίαν ἢ κάνουν τὰ πρώτα βήματα προσεγγίσεως, ἀναζητῶντες τὴν ὀρθόδοξον πνευματικότητα. Τὸ τὸνίζω αὐτὸ, γιὰτι συχνὰ βλέπουμε νὰ ἀσκέπειται πίεσις ἀπὸ τοὺς ὑπεύθυνους τῆς Ἐκκλησίας σὲ ἀπλούς καὶ ἄδολους ἀνθρώπους τῆς πίστεως προκειμένου νὰ ἀκολουθήσουν ἢ νὰ ἐπιλέξων ὅ, τι ἐκεῖνοι κρίνουν γι' αὐτοὺς πνευματικὰ ὠφέλιμον, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ τί οἱ ἴδιοι θέλουν. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο γίνονται δυνατόντες καὶ τοὺς δημιουργοὺν πολλὰ ψυχολογικὰ προβλήματα. Τοὺς καταδικάζουν σὲ διαρκὴ κατὰθλιψη, τὴν ὁποία ἐκλαμβάνουν ἐπιτόλαια ὡς κατάννη!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 4ην ΣΕΛ.

Οἱ ἐκμεταλλεῦται τῆς λαϊκῆς εὐσεβείας

Τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάση

Οἱ ΚΟΣΜΙΚΟΙ ἄνθρωποι συνηθίζου νὰ κατηγοροῦν τοὺς χριστιανούς ὅτι καλλιεροῦν τὸ δουλικὸ φρόνημα καὶ θυσιάζου τὴν πνευματικὴν τῶν ἐλευθερίαν, κάνοντας ὑπακοὴ τοῦς μεγαλόσχρημος κληρικῶν. Πρόκειται γιὰ μία βαρὴ κατηγορία, ἡ ὁποία δὲν ἀποτελεῖ κανόνα, ἀλλὰ ζοφερὴ ἐξάρτησις.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ἀπειθυνόμενος στοὺς Κορινθίους, λέει ὅτι δὲν ἤπνε γιὰ δευτέρη φορά στὴν πόλιν του γιὰ νὰ τοὺς ἐλέγξει γιὰ διάφορες ἀταξίας ποὺ συνέβαιναν, διότι δὲν ἤθελε νὰ ἐπιβληθῇ σὲ ζητημὰ πίστεως, ἀφοῦ ἔμεναν σταθεροὶ σὲ αὐτὴ, οὔτε νὰ τοὺς προκαλέσει λύπη. Τοὺς τόνιζε ὅτι δὲν εἶναι κύριος τῆς πίστεώς τους καὶ οὔτε εἶναι ἐξουσία πάνω σὴν νὰ εἶναι ὄφουλο τοῦ (Β' Κορ. α' 23). Ἀντιθέτως, θεωροῦσε τὸν ἑαυτὸν συνεργῆσιν ἐπὶ τῆς χάριτος. Τὸ παράδειγμα τοῦ Παύλου πρέπει νὰ καθοδηγῆ ὅλους τοὺς κληρικῶν, τοὺς μοναχοῦς καὶ τοὺς εὐσεβεῖς λαϊκοὺς. Πρέπει νὰ σέβονται τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀνθρώπων ποὺ βρίσκονται μέσα στὴν Ἐκκλησίαν ἢ κάνουν τὰ πρώτα βήματα προσεγγίσεως, ἀναζητῶντες τὴν ὀρθόδοξον πνευματικότητα. Τὸ τὸνίζω αὐτὸ, γιὰτι συχνὰ βλέπουμε νὰ ἀσκέπειται πίεσις ἀπὸ τοὺς ὑπεύθυνους τῆς Ἐκκλησίας σὲ ἀπλούς καὶ ἄδολους ἀνθρώπους τῆς πίστεως προκειμένου νὰ ἀκολουθήσουν ἢ νὰ ἐπιλέξων ὅ, τι ἐκεῖνοι κρίνουν γι' αὐτοὺς πνευματικὰ ὠφέλιμον, ἀδιαφορῶντας γιὰ τὸ τί οἱ ἴδιοι θέλουν. Μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο γίνονται δυνατόντες καὶ τοὺς δημιουργοὺν πολλὰ ψυχολογικὰ προβλήματα. Τοὺς καταδικάζουν σὲ διαρκὴ κατὰθλιψη, τὴν ὁποία ἐκλαμβάνουν ἐπιτόλαια ὡς κατάννη!

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐνεργοῦν χωρὶς διάκριση καὶ ἐκφοβίζου γιὰ πολλοὺς καὶ ποικίλους σκοποὺς. Ἄλλοτε θέλουν νὰ ἀκολουθήσουν τὰ λεγόμενα πνευματικὰ τοὺς τέκνα τὸν ἄγαμο βίον, ἄλλοτε τὴν ἱερωσύνην καὶ ἄλλοτε τὴν ἱεροστολήν. Δὲν ἀναγνωρίζου τίποτα ἄλλο στὴν ζωὴν καὶ μιλοῦν μὲ περιφρόνησιν γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ζοῦν τὸν κόσμον καὶ δημιουργοῦν οἰκονομίας. ἔχουν ἐπίσης ἀναπτύχον τὸ πνεῦμα τῆς ἐπιπτώσεως. Συνεχῶς τοὺς λείπουν χρομῆματα γιὰ νὰ ἀκολουθήσουν τοὺς ναοὺς καὶ τὰ μοναστήρια. Δὲν διατίθου νὰ ἀρπάξων καὶ τὴς περιουσίας τους καὶ νὰ τοὺς κάνουν ἀκήθιμονες στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Παναγίας, ἐνῶ οἱ ἴδιοι γίνονται πολυκτήμονες καὶ διαχειριστῆς μεγάλων πσῶων.

Δυστυχῶς, στὸν ἱερόν χῶρον τῆς Ἐκκλησίας ὑπάρχουν οἱ δόλοιο ἐκμεταλλεῦται τῆς λαϊκῆς εὐσεβείας, οἱ ὁποῖοι ἀποτέλου ἀπιστία καὶ πρέπει νὰ καταδικάζονται. Οἱ πιστοὶ ἄνθρωποι δὲν εἶναι ἀφελεῖς. ἔχουν ἀξιοπρέπειαν καὶ καλὴν προαίρεσιν καὶ δὲν πρέπει νὰ τοὺς πλῆγουν ἀδίστατοι καὶ ἐπιτήδειοι κληρικοὶ καὶ μοναχοὶ. Ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ ἀκολουθῶν τὸ δρόμον τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ἐλευθερὰ καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέπου στοὺς ἀνάξιους ρασοφόρους νὰ τοὺς ἐκμεταλλεῦονται.

Εκτάκτως λόγω τῶν ἑορτῶν τὰ φύλλα 2146/30.12.2016 καὶ 2147/06.01.2017 τοῦ «Ο.Τ.» θὰ εἶναι τετρασελίδα.

Ἐπιφυλλίδας ἔθροφου τῆς τεχνολογίας

Περὶ ἀποφυγῆς τῆς τεχνολογίας

Τοῦ κ. Ἡλίου Σουτζῖδη, Θεολόγου ἐκπαιδευτικοῦ

4ον

Στὴ νέα ἑλληνικὴ γλῶσσαν ἡ φράσις γιὰ παράδειγμα, «νὰ εἶστε καλὰ», παρόλο ποὺ εἶναι ὑποτακτικὴ ἔχει τὴν ἐννοίαν τῆς εὐχῆς, ὅχι, «εἶθε», «ἅς εἶστε», «μακάρι νὰ εἶστε καλὰ», γιὰτι δὲν ὑφίσταται ἡ εὐκτική ἐγκλίσις, γιὰ νὰ ἀποδώσει καὶ νὰ ἐκφράσει αὐτὴν τὴν διάθεσιν τοῦ λόγου. Στὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν ὁμοίαν γλῶσσαν, ἐπειδὴ ἀκριβῶς ὑφίσταται ἡ εὐκτικὴ ἐγκλίσις, ὅταν κάποιος εἴπῃ τὴν ἐκφράσει μίαν εὐχὴν τὴν διατυπώνων χρησιμοποιοῦντας τὸν συγκεκριμένον αὐτὸ τρόπο ἐκφρασεῖς γιὰ παράδειγμα λέει στὸν προσημιακὸν Φαλάμιν ποὺ διαβάζομε σὲ κάθε Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερι-

εὐχῆ: «νὰ ἐκλείψω» λέει μὲ προσοτικὸ ὄφρος καὶ ὄχι εὐχετικὰ, «εἴθε νὰ ἐκλείψω».

Ἐπίσης ὑφίσταται συντακτικὰ καὶ ἡ λεγόμενὴ προτροπικὴ ὑποτακτικὴ, ὅπου μᾶς προτρέπει μὲ κάπως πῖθ προσοτικὸ ὄφρος νὰ προβοῦμε σὲ κάποια δεδομένη ἐνέργεια, κατὰ μετὰ τῆς εὐχῆς καὶ προσταγῆς θὰ λέγαμε, «ποῖσησμεν ἀνθρώπων»[51], ἅς δημιουργήσωμε οἱ ἀμαρτωλοὶ καὶ οἱ ἀνομοὶ ἀπὸ τὴν γῆν, ἐπειδὴ προστάζει, ἀπλὰ ἐκφράζει ἡ μὴ βυθιτέρη ἐπιθυμία καὶ εὐχῆ. Ἀντιθέτως, στοὺς ἀναστάσιμους στιχοὺν τὴν Περίοδον τοῦ Πεντηκοστήριου, ψάλλομε: «Ἀναστήτω, ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ καὶ φημιέταισαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν»[48] καθὼς καὶ «ὡς ἐκλείπει καπνὸς ἐκλιπέτωσαν»[49], ὡς τῆκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου τυροῦ»[50]. Ἐδῶ ὁ ἱερός ὑμνογράφος προστάζει, δὲν κάνει ἀπλῶς μίαν

ἀθετοῦσαν τὴν Ἐντολήν αὐτὴν τοῦ Θεοῦ; Ἀναμφίβολα, μὴ καὶ χρειάζεται νὰ ἀναφερθῶμε ἐπὶν αὐτοπόνητῃ ἀπάντησιν ποὺ προβάλλει ἀφ'ἑαυτῆς; σὲ ποίους τὸ ἀπηθύλασε αὐτὸ ὁ Θεός; Στὸν Ἄδამ καὶ τὴν Ἔσθ' ἢ τὴν ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Ἔσθ; Ζευγὴρ φυσικὰ: ἀρα σὲ ποίους ἀπειθούθησαν; Σὲ ὅλα τὰ ζευγάρια ἐπομῆς ποὺ ἀποφάσισαν ὅτι ἐπιθυμοῦν νὰ γίνουν σύζυγοι καὶ ἀπὸ κοινού νὰ διέλθων τὸ στάδιον τοῦ παρόντος βίου. Παρενεθικά νὰ ἀναφέρουμε, ὅτι οἱ σφοδροὶ πολέμοι τῆς παρεθνεῖας τῆς ἐποχῆ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, ἔθεταν τὸ ἴδιον ἀκριβῶς φαῖδρον ἐρώτημα, ὡς ἀπράνταχο ὅπως πίστευαν ἐπιχειρήματα, προκειμένου νὰ ἰσχυροποιήσουν τὴν θέσιν τους καὶ πλάνη τους συνάμα, ἐάν δηλ ἡ Ἐντολὴ τοῦ «αὐξάνεσθε καὶ πληθύνεσθε» ἦταν Ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ οἱ Μοναχοὶ καὶ οἱ παρεθνεῖοντες ἐν γένει δὲν θὰ ἀμάρταναν, ἀφοῦ θὰ ἦταν παρκοροὶ καὶ θὰ

ἔθετοσαν τὴν Ἐντολήν αὐτὴν τοῦ Θεοῦ; Ἀναμφίβολα, μὴ καὶ χρειάζεται νὰ ἀναφερθῶμε ἐπὶν αὐτοπόνητῃ ἀπάντησιν ποὺ προβάλλει ἀφ'ἑαυτῆς; σὲ ποίους τὸ ἀπηθύλασε αὐτὸ ὁ Θεός; Στὸν Ἄδὰμ καὶ τὴν Ἔσθ' ἢ τὴν ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Ἔσθ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ και ΕΧΟΛΙΑ

Σκέψεις επί τῆ εἰσόδῳ τοῦ νέου ἔτους

ΜΕ ΤΗ ΧΑΡΗ τοῦ ἁγίου Θεοῦ «πατάμε τὸ κατώφλι» τοῦ νέου χρόνου καὶ ἀφήνουμε πίσω μας τὸν παλιό. Γιὰ κάθε σκεπτόμενο ἄνθρωπο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ χρόνου ἀποτελεῖ εὐκαιρία γὰς περιουλογίᾳ, διότι ἡ πορεία τοῦ χρόνου εἶναι ἄμεσα συνδεδεμένη μὲ τὴν ποίησιν τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς. Διότι ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἕσχατος αὐτοῦ τοῦ «μεγέθους», τὸ ὅποιο τὸν περιορίζει καὶ τὸν ὀρίζει ὡς ὄν πεπερασμένο. Ἡ εἰσόδος τοῦ καιροῦ στὸν κόσμο, εἰσάγειν σὲ αὐτὸν τὴ φθορά, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται μὲ τὴ χρονικὴ μεταβολή. Ὁ ἄνθρωπος βιώνει τὴ φθορὰ του στὴ ροὴ τοῦ χρόνου, τοῦ ὁποῖου τραγικὴ κατὰληξίς ἦταν ὁ θάνατος. Γι' αὐτὸ καὶ σὲ διάφορα θρησκευτικά ὀ χρόνος περιπίπτει ὡς τρομακτικός «θεός», ὁ ὁποῖος «τρώει» τὰ παιδιά τὸν (βλ. Κρόνος στὴν ἀρχαιοελληνικὴ παράδοση). Ἀλλά, ὅπως παρατηρεῖ σύγχρονος θεολόγος, «Μετὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ στὸν κόσμο ἡ ἐννοία τοῦ χρόνου ἐντάχθηκε στὸ ἔργο τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπινου γένους.

Διατὶ μετέβη εἰς τὸν Ἄθω ὁ κ. Κ. Μητσοτάκης

ΤΟΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ μήνα πραγματοποιήσε προσκύνησιν στὸ Ἅγιον Ὅρος ὁ ἀρχηγὸς τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολιτεύσεως κ. Κυριάκος Μητσοτάκης, ὅπως πληροφορηθήκαμε. Καὶ εἰδικρινά, μοῦ δημοσιογραφῆκαν πολλὰς ἀπορίες ποῦ θὰ ἤθελα εὐθέως γὰ τοῦ θέσῳ καὶ μὲ ὅποια εὐκαιρία θεωρεῖ κατὰλληλη καὶ μοῦ ἀπάντησεν: Τὶ θὰ κάνεις, ἀγαπητὴ κύριε πρόεδρε, τώρα ποῦ θὰ πᾶς στὸ Ἴεριβόλι τῆς

τοσαύτη: «Ὁ Μητσοτάκης στὸ Ἅγιο Ὅρος ἴσως μάθει ὅτι δὲν ὑφίσταται γάμος μεταξύ ὁμοφύλων. Τὸ Ἅγιο Ὅρος ἐπισκέπτεται ὁ Κυριάκος Μητσοτάκης, ὅπως πληροφορηθήκα. Καὶ εἰδικρινά, μοῦ δημοσιογραφῆκαν πολλὰς ἀπορίες ποῦ θὰ ἤθελα εὐθέως γὰ τοῦ θέσῳ καὶ μὲ ὅποια εὐκαιρία θεωρεῖ κατὰλληλη καὶ μοῦ ἀπάντησεν: Τὶ θὰ κάνεις, ἀγαπητὴ κύριε πρόεδρε, τώρα ποῦ θὰ πᾶς στὸ Ἴεριβόλι τῆς

τοσαύτη: «Ὁ Μητσοτάκης στὸ Ἅγιο Ὅρος ἴσως μάθει ὅτι δὲν ὑφίσταται γάμος μεταξύ ὁμοφύλων. Τὸ Ἅγιο Ὅρος ἐπισκέπτεται ὁ Κυριάκος Μητσοτάκης, ὅπως πληροφορηθήκα. Καὶ εἰδικρινά, μοῦ δημοσιογραφῆκαν πολλὰς ἀπορίες ποῦ θὰ ἤθελα εὐθέως γὰ τοῦ θέσῳ καὶ μὲ ὅποια εὐκαιρία θεωρεῖ κατὰλληλη καὶ μοῦ ἀπάντησεν: Τὶ θὰ κάνεις, ἀγαπητὴ κύριε πρόεδρε, τώρα ποῦ θὰ πᾶς στὸ Ἴεριβόλι τῆς

τοσαύτη: «Ὁ Μητσοτάκης στὸ Ἅγιο Ὅρος ἴσως μάθει ὅτι δὲν ὑφίσταται γάμος μεταξύ ὁμοφύλων. Τὸ Ἅγιο Ὅρος ἐπισκέπτεται ὁ Κυριάκος Μητσοτάκης, ὅπως πληροφορηθήκα. Καὶ εἰδικρινά, μοῦ δημοσιογραφῆκαν πολλὰς ἀπορίες ποῦ θὰ ἤθελα εὐθέως γὰ τοῦ θέσῳ καὶ μὲ ὅποια εὐκαιρία θεωρεῖ κατὰλληλη καὶ μοῦ ἀπάντησεν: Τὶ θὰ κάνεις, ἀγαπητὴ κύριε πρόεδρε, τώρα ποῦ θὰ πᾶς στὸ Ἴεριβόλι τῆς

Ὁ σοδομικός γάμος» καὶ τὸ κόμμα τῆς Ν.Δ.

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ καὶ τοῦτο τὸ «νόστιμο» στὸ ἱστολόγιο «ΒΗΜΑ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», τὸ ὁποῖο ἀποδεικνύει τὴν βασιμότητα τοῦ ἀνωτέρου σχολίου: «Ἡ προσκυνηματικὴ ἐπίσκεψη τοῦ προέδρου τῆς ΝΔ, ἀκόμη κι ἂν ἔχει ψηφοθηρικὸ χαρακτήρη, προκειμένου νὰ δεῖξαι πῶς ἡ ΝΔ εἶναι δίπλα στὴν Ἐκκλησία, δὲν ἐννείει... Αὐτοῦ ποῦ ἐννείει εἶναι ἀπὸ τῆς μίαι ὁ θεῖος Κυριάκος Μητσοτάκης θὰ ἐμφανίζεταί ὡς εὐσεβῆς κι ἀπὸ τῆν ἄλλη, τὸ ἄνιως νὰ ὑπερασπίζεται τὴ διαρρηξί τοῦ ἱεροῦ θεσμοῦ τοῦ γάμου καὶ τῆς τεκνογονίας. Ὁ λόγος, φυσικά, γιὰ τὸν Περιφερειάρχη Στεφάνο Ἐλλάδος καὶ στελέχους τῆς ΝΔ Κώστα Μπακογιάννη, ὁ ὁποῖος ἐρωτήθηκε ἀπὸ τὸ περιοδικὸ "Κ" τῆς «Καθημερινῆς» σχετικὰ μὲ τὸ ποῦ εἶναι ἡ θέση του γιὰ τὴν υιοθεσία ἀπὸ ὁμόφυλα ζευγάρια τῆς ἐξάθεθα θητικῆ βέλη λήγοντας τὰ ἐξῆς (ἡ ἐρώτησις ἦταν ἀπὸ τὴν ψηφίζουσα ἐν τείτω νόμο): "Ναὶ. Καταλαμβάνω πῶς σὲ ἀρκετοὺς στοὺς αὐτοὺ νὰ φανεῖ ἔξω, εἰδικὰ μεταξὺ μεγαλύτερων, ἀλλὰ ἡ ζωὴ προχωρεῖ. Τὸ ἔχω σκεφτεῖ ἀρκετὰ. δὲν ἤμουν σίγουρος γιὰ ἀρκετὰ καιροὺ. Ἀλλὰ ἔστρεξε τί; Νομῶς εἶναι ἡ ἀνάτη. Ἐγὼ τὴν τυχὴ νὰ ἔχω γνωρίσει ἀρκετὰ παιδιά ὁμοφύλων οικογενειῶν τοῦ μεγαλῶνιστον ἐξίσου καλά μὲ τὸ δικὰ μου. Μὲ τὴν ἰοία, ἂν ὄχι περισσότερο, τρυφερότητα, φρονιάδα καὶ ἀσυνείητα. Μὲ τὸ ἴδιο, ἂν ὄχι περισσότερο, νοιάξιμο καὶ ἐνθουσιασμοί. Ὅπως ἀντίστοιχα, ἔχω δεῖ παιδιά ἐτεροφύλων οικογενειῶν ποῦ δυστυχῶς βιώνουν τὴν ἀσυνείητα, τὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν ἀπόρηψη. Μὲ τὸ νὰ κλείνουμε τὰ μάτια στὴν πραγματικότητα δὲν κερδίζουμε τίποτα!" Ἰδοὺ οἱ «φιλόδοξοι» καὶ κερδίζουσι «θεοσεβῆ» ἀποκλινοῦσι κόμματος τῆς Ν.Δ. Αὐτὰ ἄς τὰ βλέπουσι οἱ πιστοὶ ψηφοφόροι τῆς καὶ ἄς ἀποκρίσασιν ἀνάλογα μὲ τὴν συνείδησίν τους...

Παναγιώτ», Τὶ θὰ πείεις στοὺς γένοντες; Μήπως θὰ τοὺς μιλήσεις γιὰ τὸ «τρίτο φύλο» καὶ θὰ τοὺς ἀναλύσεις τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξισωθῶι τὸ σύμφωνο συμβίωσις μὲ τὸν γάμο ὅτι θὰ προσπαθήσῃ μὲ τοὺς πᾶσι ὅτι ἡ μακραίωνη ὀρθόδοξη παράδοσις καὶ διδασκαλία ἐνθαί ἐξεπηρεασμένη καὶ δὲν ἀνασκαπίνεται στὶς σύγχροναι ἐποχὴ τὰ ἐξῆς (ἡ ἐρώτησις ἦταν ἀπὸ τὴν ψηφίζουσα ἐν τείτω νόμο): "Ναὶ. Καταλαμβάνω πῶς σὲ ἀρκετοὺς στοὺς αὐτοὺ νὰ φανεῖ ἔξω, εἰδικὰ μεταξὺ μεγαλύτερων, ἀλλὰ ἡ ζωὴ προχωρεῖ. Τὸ ἔχω σκεφτεῖ ἀρκετὰ. δὲν ἤμουν σίγουρος γιὰ ἀρκετὰ καιροὺ. Ἀλλὰ ἔστρεξε τί; Νομῶς εἶναι ἡ ἀνάτη. Ἐγὼ τὴν τυχὴ νὰ ἔχω γνωρίσει ἀρκετὰ παιδιά ὁμοφύλων οικογενειῶν τοῦ μεγαλῶνιστον ἐξίσου καλά μὲ τὸ δικὰ μου. Μὲ τὴν ἰοία, ἂν ὄχι περισσότερο, τρυφερότητα, φρονιάδα καὶ ἀσυνείητα. Μὲ τὸ ἴδιο, ἂν ὄχι περισσότερο, νοιάξιμο καὶ ἐνθουσιασμοί. Ὅπως ἀντίστοιχα, ἔχω δεῖ παιδιά ἐτεροφύλων οικογενειῶν ποῦ δυστυχῶς βιώνουν τὴν ἀσυνείητα, τὴν ἀδιαφορία καὶ τὴν ἀπόρηψη. Μὲ τὸ νὰ κλείνουμε τὰ μάτια στὴν πραγματικότητα δὲν κερδίζουμε τίποτα!" Ἰδοὺ οἱ «φιλόδοξοι» καὶ κερδίζουσι «θεοσεβῆ» ἀποκλινοῦσι σεξουαλικῆς συμπεριφοράς, ὅπως ἔχουσι δεῖ ἀπὸ τῆν τρέχουσα μάχη γιὰ τὸν ἴγμο ὁμοφυλοφίλων», ἔχει σχεδιασθῆι γιὰ νὰ ὑπονοήσῃ τόσο τὸν γάμο καὶ τὴν οικογένεια ποσοστὸς φυσικῶς νόμιμος καὶ τὴν ἀποδοτικὴ ἠθική. Ὁ στόχος

Διατὶ προυθεται

ὁ «γάμος» τῶν ὁμοφύλων;

ΔΙΑΒΑΣΑΜΕ καὶ τὸ ἀκόλουθο δημοσίεμα, τὸ ὁποῖο προσαθεῖ νὰ ἐξηγήσῃ τὴν ἀλαμτώδη προώθησι τῆς ὁμοφυλοφιλίας σὲ παγκόσμιᾳ ἐπίπεδο τὸν τελευταῖο χρόνο: «Τὶ ἔχει νὰ κερδίσῃ ἡ ἐλίτ τῆς Νέας Παγκόσμιας Τάξεως μὲ τὴν προώθησι τοῦ ὁμοφυλοφιλικῶ προϊόντος"; Ὑπάρχουν πάντα δύο φυσικοὶ ἔθροιοι τοῦ ὁλοκληρωσμοῦ κάθε εἰδους, ἡ ὁικονομικὴ καὶ ἡ θρησκευτικὴ (μὴ ἀλλῆ μορφή ὁλοκληρωσμοῦ). Ἡ προώθησι τῆς ὁμοφυλοφιλίας καὶ ἄλλων μορφῶν ἀποκλινοῦσας σεξουαλικῆς συμπεριφοράς, ὅπως ἔχουσι δεῖ ἀπὸ τῆν τρέχουσα μάχη γιὰ τὸν ἴγμο ὁμοφυλοφίλων», ἔχει σχεδιασθῆι γιὰ νὰ ὑπονοήσῃ τόσο τὸν γάμο καὶ τὴν οικογένεια ποσοστὸς φυσικῶς νόμιμος καὶ τὴν ἀποδοτικὴ ἠθική. Ὁ στόχος

Ἀνοικτὴ ἐπιστολή

πρὸς τὸν κ. Κ. Μητσοτάκην

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ παρουσιάζει ἡ ἀνοικτὴ ἐπιστολή τοῦ πρώην στελέχους καὶ βουλευτοῦ τοῦ κόμματος τῆς ἀξιωματικῆς ἀντιπολιτεύσεως κ. Ν. Νικολαΐτου, πρὸς τὸν «εὐσεβῆ» προσκυνητὸν στὸ Ἅγιον Ὅρος κ. Κ. Μη-

Ὁρθόδοξος Τύπος

Ἐγκύκλιος Χριστογέννων

Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου Ἱεροθέου

Αγαπητοὶ ἀδελφοί,

Τὸ ρῆμα «ἐξαπέστειλεν» ποῦ χρησιμοποίησὶ Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δύο φορές στὸ ἀποστολικὸ αὐτὸ ἀνάγνωσμα δηλώνει τὴν ἐνανθρώπησι τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἔλευσι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στὴν καρδιά. Καὶ τὰ δύο αὐτὰ ἔχουν μεγάλῃ ἀξία καὶ σπουδαιότητα καὶ εἶναι ἐνωμένα μεταξύ τους. Αὐτὸ δείχνει τί εἶναι Χριστοῦσένα καὶ τί εἶναι Πεντηκοστή, τί εἶναι ἐνανθρώπησι τοῦ Χριστοῦ καὶ τί εἶναι θέωσι τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ δείχνει ποῖος εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἐνανθρώπησεως τοῦ Χριστοῦ, πῶς διὰ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ στὴν Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, γίνουσατε μέλη τοῦ Χριστοῦ, ἀποκτιοῦτε τὴν υιοθεσία καὶ οὗ αὐτοῦ τὸ αἰσθανόμεσате μὲ τὴν προσευχὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μέσα στὴν καρδιά.

Σὲ μιὰ ἐποχῇ ποῦ ὑπάρχει ἀπογοητευσὴ καὶ ἀπέλπιση, ἡ βεβαιότητα τῆς υιοθεσίας ἐν Χριστῷ μὲ τὰ Μυστήρια καὶ τὴν προσευχὴ εἶναι ἐλπίδα ζωῆς.

Χριστὸς ἐτέχη, ἀδελφοί!

Σεβ. Μητροπολίτου Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας Κοσμά

Στὶς ἡμέρας μας, ἀγαπητοί, πολλοὶ ὅπως ὁ Ἡρώδης, ἀπιστοῦσι, φθονοῦσι, μισοῦσι, πολεμοῦσι, δίκωκον τὸν Σαρκωθέντα Κύριό μας, Σκοπινοῦσι, θολωμοῦσι, ὑποχρῆσθαι ἀντιχριστῶν, σκοτεινῶν δυνάμεων, ὄργανα τοῦ Ἐωσφρόνου, μὲ φοβεροὺ μένος ἀγωνίζονται νὰ ξερῶσουσιν ἀπὸ τῆς καρδίης μας καὶ μάλιστα ἀπὸ τῆς καρδίης τῶν νέων μας τὴν πίστι πρὸς τὴ Θεότητα τοῦ Βρέφους τῆς Βθῆθεμ. Ὁργανωθύνται, πιέζουσιν, ἀπειλοῦσι. Θέλουσι νὰ κλείσουσιν τὴν πίστι μας, τὴν ἐμπιστοσύνην μας, τὴν ὑπακοήν μας στὸν Σωτῆρα Κύριον, νὰ ἀμβλύνουσιν τὴν γνήσιαν πνευματικὴν μας ζωὴ, νὰ ἐκκοιμώσουσιν τὸ γνήσιον ἐκκλησιαστικὸ ὀρθόδοξον φρόνημά μας, νὰ μᾶς ὑποτάξουσιν σὲ ἀλλότριες ἀνίχτριες ψυχοφθορὰς φωνές.

Παντοῦ, λόγους καὶ ἔργους, ἄς ὀμολογοῦμε τὸν «ἐκ

Περὶ ἀποφυγῆς τῆς τεκνογονίας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μόνο καὶ ὄχι Ἐντολῆς τοῦ Θεοῦ τὸ θέμα τῆς τεκνογονίας δὲν δῆθεν παράβασις τῆς ἀπὸ δόσης παρθενοῦσιν δὲν εὐσταθοῦν καὶ δὲν ἔχουν καμία ἀπολυτῶς βῆσι ἡ ἔστω κάποιο θεολογικὸ ἔρεισμα.

Ἐπιπλέον, ἡ Ἱερολογία τοῦ Γάμου βριθεῖ ἀναφορῶν ὑπὲρ τῆς τεκνογονίας καὶ κάθε ἄλλο παρὰ τὴ φυσικογενεσι ὁμιλεῖ: «Υπὲρ τοῦ δωρηθῆναι αὐτοὺς εὐτεκνίας ἀπόλαυσιν, καὶ ἀκατάγνωστον διαίτημα» [59] «ὑπὲρ τοῦ παρασχέθηναι αὐτοὺς σωμαροσύνην, καὶ καρπὸν κοιλίας πρὸς τὸ συμφέρον»[60] «καὶ σύ, Νύμφη, πληθύνθη σύ ἡ Ραχηλ»[61]. ἄσυναστοῦμε μαζὲ μὲ πολλὰ ἄλλα παρομοίαν στὴν Ἱερὰ Ἀκολουθία τοῦ Μυστηρίου τοῦ Γάμου, μὲ ἀποκορύφωμα, «ὅτι σὺ Θέλημα ἐστὶν ἡ ἐνωμοσι σύζυγιαι καὶ ἡ ἐξ αὐτῆς παιδοποιεσι»[62].

Ἐὰ ἀποτελοῦσατε παράλειψη φρονομένη τὸ γεγονός τῆς μηδ' ἀπαρέσεως καὶ ἀναφοράς τῆς θέσεως τοῦ ἁγίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ, ὁ ὁποῖος ἀναφέρει ὅτι τὸ ἀρχικὸ Σχέδιο τοῦ Θεοῦ ἔγκειτο στὸν πολλαπλασιασμὸ τοῦ ἀνθρώπινου γένους μὲ τέτοιο τρόπο, ὅπου θὰ ἀποσιώσεῖται παντελῶς ἡ σαρκικὴ συνάφεια καὶ ἵδη καὶ καθὼς καὶ ὁ καθορισμὸς μετὰ τὴν πτώσι καὶ παρὰ τοῦ τρόπου ἀναπαραγωγῆς μετὰ στὸν Γάμο. Ἡ παράβασις ὅμως τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐας μὲ τὴν κακὴ χρῆσι τῆς ἐλευθερίας τους, ἀνέτρεψε τὰ πνευματικὰ αὐτὰ δεδομένα καὶ τῆς προδιαγραφῆς, μὲ ἀποτελέσμα τὴ δεδομένη πλέον κατάσταση τῆς συνουσίας καὶ τὴν παρεπόμενον μὲ αὐτὸ τὸν τρόπο γεννήσεως. «Ἀμέλετο τὴ τῆς καθόλου τὸν πάντων πρὸς αὐτὸν ἄνωσεως ἐκ τῆς ἡμῶν ἀρχαίνοσι διαίρεσέως γίνεται τελείος ἀνθρώπων, ἐξ ἡμῶν δὲ ἡμᾶς κατ' ἡμᾶς, πάντα τὰ ἡμῶν ἀνελάττως ἔχων, ἀμαρτίας χωρὶς, τῆς κατὰ φύσιν ἀκολουθίας γαμικῆς οὐδόλου εἰς τοῦτο προσεδραβεῖ; ὁμοῦ τε καὶ κατὰ τὸ αὐτὸ κενικός, ὡς οἶμαι, τυχόν ὡς ἴν καὶ ἄλλος τρόπος τῆς πλῆθος τῶν ἀνθρώπων αὐξήσεως προεγνωσμένος Θεῷ, εἰ τὴν ἐνθόση ὁ πρώτος ἐφύλαξεν ἄνθρωπος καὶ πρὸς κτηνωδίων ἑαυτὸν τῷ κατὰ παράχρον τρόπον τὸν οἰκείων δυνάμεων ἡ καρθάρα, καὶ τὴν κατὰ τὸ ἀρρεν καὶ θηλυ διαίραρον τε καὶ διαίρασιν τῆς φύσεως ἐξωθώμενος...»[63]

Ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἀουτρεῖς ὅμως ἀσκητικῆς θεολογικῆς γραμμῆς κινουμένους καὶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμάς, ἐπισημαίνει ὅτι «ὡς γὰρ ἡ εἰπὴ παιδοποιεσι κατὰ τοὺς νομίμοσι τῶν γάμων ἡδὸν θεῖον Θεοῦ δῶρον ἦκιστ' ἂν κληθεῖ, σαρκῶν γὰρ καὶ φύσεως, ἀλλ' οὐ κατὰ τὸ δῶρον, καίτοι τὴν φύσιν ὁ Θεὸς ἐποίησεν»[64], ὑπογραμμίζοντας ὅπλ, ὅτι ἡ ἡδὸν ἡ ὁποῖα σχετίζεται μὲ τὴν πράξί τῆς τεκνογονίας, δὲ μὲ ποσοῦσε κατ' ἐλάχιστον νὰ ὀνομαστῆι θεικὸ δῶρο, παρόλο ποῦ ἀποτελεῖ στοιχεῖο τῆς φύσεως καὶ τῆς ὁποῖας Ἂλημορῶσις εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ἐντούτοις δὲν μπορεῖ νὰ ἀποτελέσει συνάμα καὶ δῶρο τῆς Θεῖας Χάριτος, παραμένοντας ὀριστικὰ καὶ περιοριζόμενῃ στὸ σαρκικὸ ἀποκλειστικὰ ἐπίπεδο.

Συνδέοντας θεολογικὰ τὸ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, τῆς ἀνωτέρω θεολογικῆς ἀπομεικῆ καὶ θέσεις, ἐπισημαίνει τὸ ζήτημα ἀναφέροντας ὅτι ἡ συνουσία ἀποτελεῖ μεταπυλικὴν κατάστασι καὶ ἀναπόδραστα ἀπότοκο τῆς ἀμαρτίας: «Μετὰ γὰρ τὴν παράβασι τὰ τῆς συνουσίας γίνονεν· ἐπεὶ μέχρις ἐκείνου καθάπερ ἀγγελοῦ αὐτοῦ δειπνῶν τὸ πᾶν παροδοσι, οὐχ ὑπὸ ἐπιθυμίας φλεγόμενοι, οὐχ ὑπὸ ἐτέρων παθῶν πολιορκούμενοι, οὐ κατ' ἀνάγκη τῆς φύσεως ὑποκείμενοι, ἀλλὰ δὲ ὄλου ἀεθροῖα κτισθέντες καὶ ἀθάνατοι, ὅπου γε οὐδὲ τῆς τῶν ἡμῶν περιβολῆς ἐδέοντο... Ταῦτα δεῖ οὐχ ἀπλῶς νῦν μνησθῆναι, ἀλλ' ἵνα ἐντεῦθεν ἦδη καὶ τὴν ὑπερβύλαουσιν τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίαν καταμθεθῆ, ἦν περὶ τὸν ἀνθρώπον ἐθεδεῖεσθαι, ἀγγελικῶν αὐτῷ βίον ἐξ ἀρχῆς χαρισόμενοι, καὶ μίριαι εἰς αὐτὸν εὐεργεσίας παραβήμενοι»[65]. Ἐπισημαίνει ἡ στάσι τὴν συνύγιον ποῦ ἀφορὰ στὸν τομέα τῶν συζυγικῶν σγῆσεων καὶ τὸν ὑποχρέωσιν ποῦ εἶναι ἀρρηκτὰ συνδεδεμένης μὲ αὐτὲς καὶ ἀπορρέουσιν μὲ τὴν χρῆσι τους, πρέπει νὰ γίνεται ὅπως ἡ ἰδιότητα καὶ ἐπιπολιτικότητα ἀλλὰ μὲ τὴ δέουσα πνευματικὴ ὠριμότητα, προσοχὴ καὶ σπουδαιότητα. Ἐξάλλου ἡ γαμικὴ συνάφεια συνιστᾷ, σύμφωνα μὲ τὸν Ἅγιο Ἰωάννη τὸν Χρυσόστομο, κατάστασις ἐκπτώσεως ἀπὸ τὸ ἀρχικὸ Θέλημα καὶ Σχέδιο τοῦ Θεοῦ, μὴ μεταπυλικὴ πραγματικότητα, μὴ ἀναγκαιότητα, ἡ ὑπαρξί τῆς ὁποῖας δὲν ἦταν δεδομένη ἀλλὰ ἀπεναντίας μετέπειτα συνδεδεμένη καὶ ἐπακόλουθο τῆς πτωσεως τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῆς Εὐας ποῦ παρεῖσθησεν στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ἐξαιτίας τῆς παρακοῆς καὶ ἀμαρτίας: «Ἐγὼ δεῖ σὲ πάλιν ἐρωτᾷ, ἐπειδὴ σὲ σφόδρα παρεμένει κατασίνων οὗτος ὁ φόβος, πῶς ὁ Ἀδὰμ, πῶς δεῖ ἡ Εὐα, μὴ μευπετοῦσι γάμο; Τὶ οὖν; οὕτως, φησὶν, ἐμῆλον ἅπαντες ἀνθρώπου γίνεσθαι; Εἶτε οὕτως, εἶτε ἐτέρως, οὐκ ἔχω λέγειν· τὸ γὰρ ἰθὺομένουσιν ἐπὶ γάμο οὐκ εἶδει τῷ Θεῷ πρὸς τὸ πολλοῦσι ποιήσαι τοὺς ἐπὶ τῆς ζωῆς ἀνθρώπων»[66]. Ἐρωτᾷ ὁ ἴδιος πάλι, θέτοντας ἐνα ἀκόμη ρητορικὸ καὶ λέγουμε ἐρώτημα: «Διὰ τί γὰρ πρὸ τῆς ἀπάτης ὁ γάμος ἐφάνη; διὰ τί μὴ ἐν παραδείσῳ ἡ μίξις»[67], ἀφῆρνοντας τὴν αὐτονόητη ἀπάντησι ποῦ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΓΑΠΗΤΟΥΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Πληροφοροῦμε τοὺς ἀγαπητοὺς μας συνδρομητὰς ὅτι δύνανται νὰ καταθέτουν τὴν συνδρομὴν των ἡ ἐπίσχυσι καὶ τὴν ἐθελὴν Τραπεζῶν ἐπὶ τὸ ὄνομα «Ἰανελώνιος Ὁρθόδοξος Ἐνωσις». Ἀρ. λογαριασμοῦ 129/296140-76. IBAN: GR 12011029000012929 614076. Τὸ δὲ SWIFT τῆς τραπεζῆς εἶναι: (BIC) ETHNGRAA.

Ὁ κ.Ο.Τ. δὲν ἔχει κερδοσκοπικὸν χαρακτήρη καὶ τὰ ἔξοδα ἐκδόσεως τοῦ σημερινῶ ἀποκλειστικῶ καὶ μόνον εἰς τῆς συνδρομᾶς σας. Βοηθήστε εἰς τὴν ἐκδόσιν καὶ διάδοσιν τοῦ «Ο.Τ.».

Ἐκ τοῦ Λογιστηρίου τοῦ «Ο.Τ.»

Ἐγκύκλιος Πρωτοχρονιάς Σεβ. Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίου

Παρθένω τεχθέντα Κύριον. Ἄς ζήρμε μὲ συνέπειαι μέσα στὴν μόνη ἐν κόσμῳ Ἐκκλησία μας, τὴν ὀρθόδοξο. Ἄς ὑψώσουμε τὴ σημαία τῆς Ὁρθοδοξίας μας ἐμπρὸς στὶς προκλήσεις τῶν αἰρετικῶν, τῶν κοσμικῶν, τῶν πολεμίων ἐξουσιῶν καὶ μὴ φοβόμεσате. Κάθε σύγχρονος Ἡρώδης οἰκτρά θὰ ἀφανισθῆ, ὅπως ὁ Ἡρώδης τῆς Ἰουδαίας.

Ἐγκύκλιος Πρωτοχρονιάς Σεβ. Μητροπολίτου Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίου

Πρῶτὸ τοῦ ἐτους σήμερα, ἀδελφοί μου χριστιανοί. Νέον ἔτος ἔχομε, τὸ ἔτος 2017. Σὰς εὐχομαι τὸ ἔτος αὐτὸ ἄλο εἶσε, ἀλλὰ καὶ ὄλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ ἀγαπήσουν τὸν Θεὸ καὶ νὰ τὸν ζήρουμε σωστὰ μέσα στὴν ἁγία Του Ἐκκλησία. Γιατὶ πρέπει, ἀδελφοί μου, νὰ ἀγωνίζουμате νὰ γίνουμε ὄλο καὶ καλύτεροι. Ἐτσι θὰ ἔχει νόημα ἡ ζωὴ μας καὶ ἔτσι θὰ ἀνεβαίνει καὶ θὰ προέρηται ἡ κοινωνία τῶν ἀνθρώπων. Συμβαίνει ὄμως νὰ πνιγόμεσате μὲ τὰ διάφορα καὶ πολλὰ προβλήματα τῆς ζωῆς καὶ νὰ ἀμελοῦμε νὰ «φθαῖξουμε» τὸν ἑαυτὸ μας κάνοντας καλύτερη τὴν σγῆσά μας μὲ τὸν Θεὸ. Ἐτσι κάθε χρόνο βρισκόμате στὸ ἴδιο ἐπίπεδο καὶ θυμάται κανεὶς ἐδῶ τὸν λόγο τοῦ προφήτου Ἱερεμίου ὅτι περνοῦσι οἱ καιροὶ, τὸ καλοκαίρι καὶ ὁ χειμῶνος, καὶ ὄμως «δὲν σωθήκατε» (Jer. 8,20). Ἐτσι καὶ σὲ μέ. Πέρασε ἡ δεκαετία τοῦ '90, ἦρθε τὸ 2000, πέρασε μὴ δεκαετησάτιο του καὶ ἀκόμη δὲν γίνουμε γνωρίσει καὶ δὲν ἔχομε γευθεῖ τὸν Θεὸ μας, γιατί «δὲν σωθήκαμε», ὅπως μᾶς εἶπε ὁ προφήτης Ἱερεμίας. Γ' αὐτὸ, χριστιανοί μου, εἶναι ἀνάγκη τὸ νέο ἔτος, τὸ 2017 νὰ βάλουμε ἐνα καινούριον πρόγραμμα καὶ νὰ φροντίσωμε νὰ ἐφαρμοζόμεν τὸ πρόγραμμα αὐτὸ, γιὰ νὰ γίνουμε καλύτεροι σάν χριστιανοί. Καὶ ἂν γίνουμε καλύτεροι σάν χριστιανοί, θὰ γίνουμε καλύτεροι σάν ἄνθρωποι, στὴν κοινωνία μας καὶ στὶς σγῆσεις μας μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ἐτσι θὰ κυλάει ὁμορφα ἡ ζωὴ μὲ τὴν ὁμορφή ἀγαπητικὴ καὶ καθαρὴ ἀγάπῃ μεταξύ μας.

προβάλλει ἀφραυστή, νὰ τὴν ἐπεξεργασθῆ καὶ νὰ τὴ μελετήσῃ στοχαστικὰ ὁ κάθε ἀναγνώστης προσωπικᾶ.

Πρὸς ἐπισημῶν ὄλων τῶν παραπάνω πειρατικῶν θέσεων ἀναφορικὰ μὲ τὰ περὶ τοῦ Γάμου καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, ὁ **Μέγας Ἀθανάσιος** ἐπιδεικται στὴν παρακτῶ ἀκόλουθη καταπυλικῆ ἐρμηνησι: «Ἰδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελθῆνθαι, καὶ ἐν ἀμαρτίας ἐκίστασε μὲ ἡ μήτηρ μου. Ἐπειδὴ ὁ προηγούμενος ἄκοιτος τοῦ Θεοῦ ἴν τοῦ μὴ διὰ γάμο γενεσθῆι ἡμᾶς καὶ φθορᾶ; ἡ δὲ παράβασις τῆς ἐντολῆς τὸν γάμον εἰσάγει διὰ τὸ ἀνομησι τὸν Ἀδὰμ, τοῦτέστιν ἀθετηθῆι τὸν ἐκ Θεοῦ δοθεντα αὐτῷ νόμον. Πάντες οὖν εἰς ἂς ἔδωκ ἠνωμένοιν ἐν ἀνομίαις συλλαμβανόνται ὑποπίπτοντες τῆ τοῦ προπάτορος κατὰθεσι. Τὸ δὲ, Καὶ ἐν ἀμαρτίας ἐκίσσηε μὲ ἡ μήτηρ μου, σημαίνει ὅτι ἡ Εὐα, ἀπάντην ἔκτισε ἡ μήτηρ, πρῶτῃ ἐκίσσηε τὴν ἀμαρτίαν, ὡσπερ ὀργῶσα τὴν ἡδὸν. Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, τῆ τῆς μητρὸ

Πώς ό Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος άπομακρύνεται άπό τόν Κύριον

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

εργάζονται και πορεύονται μαζί προς την παγκόσμια ειρήνη...

Ο αϊρετικός Πάπας παρείχε την έναρξη, για να ενώσει όλες τις θρησκείες υπ' αυτόν, και ό Πατριάρχης μας προθύμως και άφελώς έπρεξε όπισθου. Ή πρωτοβουλία μία αούή άκούουεται ευγενής και άθωα, αλλά άποτέλεσε για μεγάλη άπάτη. Κατ' άρχάς, ό Πατριάρχης δέν την άποκαλεί σύμφωνα και άπό τού είνα. Δέν έχει συγκληθεί για «νά εργάζονται και να πορεύονται μαζί προς την παγκόσμια ειρήνη», αλλά είναι μία «ήμέρα προσευχής για την ειρήνη». Υ' πάρχει ένα πρόβλημα ακρίβους σέ αυτό, διότι Ορθόδοξοι χριστιανοί ώθουονται σέ συμπροσευχή με μη Ορθόδοξους, ιδιαίτερα με μη χριστιανούς! Έκτος αυτού, δέν νομίζω όπi ή άποστολή τής Εκκλησίας είναι «νά εργάζεται και να πορεύεται μαζί (με τις θρησκείες του κόσμου) προς την παγκόσμια ειρήνη». Ο Άγιος Ίωάννης ό Θεολόγος είπε, «ό λέγων έν αύτώ μένει όρειλε, καθώς εκείνος περιεπάτησε, και αύτός αύτω περιεπατέιν» (Α' Ιωάννου 2,8). Ο Κύριος δέν εργάστηκε και ό ακόλουθός του οί Άγιοι δέν «εργάστηκαν και πορεύτηκαν μαζί» με τις θρησκείες του κόσμου. Ο Κύριος είπε: «έν έμοι διακονή τις, έμοι ακολουθήσάι» (Κατά Ίωάννην 12,26) Ποιόν ακολουθεί ό Πατριάρχης, Ποιόν άραγε υπηρετεί;

Κατά δεύτερον, θέλω να προβληματιστούμε σχετικά με τό θέμα τής φεινής χροιάς, «Ορθοκείας και Πολιτισμοι σέ Διάλογο». Ποιός είναι ό σκοπός αυτού του «διάλoγoυ»; Δέν είναι τόσο πολύ για την ειρήνη, αλλά «για να πορευούσμε μαζί» με τις θρησκείες του κόσμου, ένωμένοι υπό τόν Πάπα, έτσι ώστε «νά γίνει ένα ποίμνιο και ένας ποιμένας» - όχι ό Κύριος, αλλά ό Πάπας! Καμία άποδοχή του ίδιου Ποιμένα, του Κυρίου μας και Σωτήρα Ίησου Χριστού είναι άναρτήσιμη. Ο καθένας είναι έλευθερος να πιστεύει ό τι θέλει. Ο Πάπας Φραγκίσκος εργάζεται μανιωδώς, για να ενώσει όλες τις θρησκείες υπ' αυτόν και να δημιουργήσει ή Μία Παγκόσμια Θρησκεία και ή Νέα Παγκόσμια Τάξη.

«... **Φέτος, κατά τόν 25η έπέτειο τής ταπεινής διακονίας μας στών πατριαρχικό θρόνο τής Κωνσταντινουπόλεως, είμαστε ευτυχείς πού είμαστε σέ θέση να είμαστε μαζί με τους άδελφούς μας και τις άδελφές μας τών άλλων δογμάτων και τών κοινοτήτων τής χριστιανικής πίστης, ...».**

«Ίδού ό ή τι καλόν ή τι τερπνόν, άλλά ή τό κατοικεῖν άδελφούς επί τό αυτό», (Ψάλμ. 132,1). Πράγματι, ό Πατριάρχης μας θα πρέπει να είναι χαρούμενος να είναι μαζί με τους άδελφούς του, όπως λέει ό ψαλμωδός. Τό πρόβλημα είναι ότι αυτοί δέν ήταν άδελφοί του. Οί Χριστιανοί πάντα άποκαλούν «άδελφούς» αυτούς με τους οποίους μοιράζονται την ίδια πίστη. Ο Άποστόλος Παύλος έξηγήσε στους Κορινθίους όπi, όταν τους παρότρυνε «μη συναγαμίνυσθαι έν άν τις (άν και άνήλικος εύρίσκειται άνάμεσα σάς ως) άδελφός όνομαζόμενος», δέν έννοούσε τους «έξω» (Α' Κορ. 5,9.11.12) «Άδελφοί και άδελφές» είναι ισόδυναμο με τό να είναι όλοι παιδιά του Θεού, την έννοια του όπισθου πραγματευθήκαμε σέ άλλο άρθρο. Άποκαλούμε «άδελφούς» μόνο εκείνους πού είναι ένωμένοι μαζί μας στην πίστη, άφού έχουο γίνει παιδιά του Θεού μέσω τής πίστης στον Ίησου Χριστό και τό βαπτίσματός (Γ αλ. 3,26-27). Αντ' αυτού, ό Πατριάρχης μας δίκαιε τους άληθινούς Ορθόδοξους, άγαλλόμενος στην συντροφιά τών μη Ορθόδοξων Χριστιάνων.

Αλλά υπάρχουν και χειρότερα έκτός αυτών. Ο Πατριάρχης γνωρίζει όπi σέ αυτή ή συγκεκριμένη συγκέντρωση δέν είναι μόνο μεταξύ «άδελφών» του τών διαφόρων χριστιανικών δογμάτων, αλλά επίσης μεταξύ «άδελφών» άλλων θρησκειών. Ές άπαντάζουμε πάλι: αυτή ή συγκέντρωση γίνεται με σκοπό τόν διάλογο τής Βαβυλωνίων των Θρησκειών και τών Πολιτισμών του κόσμου. Αυτή, ήθελα τό έρώτημα: πώς ό Πατριάρχης μας συμβιβάζει αυτές τις προσπάθειες με τό λόγο του Άποστόλου: «Μη γίνεσθε έτεροζυγούντες άπιστοίς- τις γάρ μετοχή διακονήσασθαι και ανόμια; τις δέ κοινωνία φασι περί σκότους; τις δέ συμπανήσαντες Χριστώ προς Βελία; ή τις μερίς πιστώ μετά άπίστου; τις δέ συγκατάθεσις ναφ Θεού μετά ειδώλων;» (Β' Κορ. 6,14-16) Θα ήθελα πολύ να έχω μία άπάντηση από τόν Πατριάρχη μας.

«... **Καθοδηγούμενοι από τόν άγαπημένο μας Πάπα Φραγκίσκο, ...».**

«Δικός μας; Άναγιόστης; Δέν ηπιγνόνουν αυτές οι έκφράσεις οικειότητας Άνω μακρία; «Πάπας»; Έτσι τώρα αναγνωρίζουμε έπίσημα τόν «σφετεριστή» (σύμφωνα με τόν Μητροπολίτη Πειραιώς Σερραφείμ) τής έδρας του Άπτ. Πέτρου του τό νόμιμο Πάπα; «Καθόδηγούμενοι»; Μήπως έχουμε ήδη άποδεχθεί τόν Πάπα ως τό πρώτο (Primus), και να τόν ακολουθούσμε ως όδηγό μας (ποιμένα); Όντως τους άγαπάμε όλους, όπως ό Κύριος μας έντέλεξε, και προσευχόμαστε ό καθένας να έρθει σέ γνώση τής αλήθειας, και έτσι να σωθεί. Αλλά δέν θα πρέπει να παράσχουμε στους έτεροδόξους (αϊρετικούς και σχισματικούς Χριστιανούς) φρούδες έλπίδες όπi τό να είσαι σέ αίρεση και σχίσμα (όπως είναι), και με τό να εύρισκονται άποκομμένοι από τό Σώμα του Χριστού (όπως είναι) δέν έχει σημασία. Άν άποτύχουμε να τους ευαγγελίσουμε τότε άποτυχώνουμε στην άποστολή μας.

«... **Σέ μία συνάντηση και σέ μία κοινή δέσμευση –παράδετονας την Ορθόδοξη Θεία Λειτουργία- ύπέρ τής άνωθεν ειρήνης» και «ύπέρ τής ειρήνης του σύμπαντος κόσμου». Αρμείει ιδιαίτερός ότι αυτή ή διεθνής έκδήλωση φιλοενείνεται από την έπισκοπή τής Ασίας, την οικουμενική τών Φραγκισκανών και τούς άγαπητούς μας φίλους τής κοινοτήτος του Άγιου Αιγιδίου...**

Οι άκόλουθες λέξεις γραμμένες από τόν όσιο Γέροντα Άγιο Παΐσιο τόν Αγιορείτη για τόν Πατριάρχη Αθναγόρα ισχύουν

Ο Φριστοτέλης και ό χριστιανός πολίτης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

να προωθήσουν εις την πατρίδα μας εις τό όνομα τής δημοκρατίας, καθώς τό αντίθετα σχέδια του έπιχειρούν να ώλοποιήσουν υποσκελίζουν και προσβάλλουν άκόμη και τόν τόπνο που έγέννησε την δημοκρατία.

Πληροφορούμεθα από τό σύμφωνο όπi στρατηγό ένών τόν όσοι είναι περιουσιών όχι μικρότερον άπό έκάτο μέγν και παιδιά γνήσια από νόμιμο γυναικία και μεγαλύτερα τών δέκα αυτών. Εις τό κριτήριο λοιπόν έπίθετο και τό ζήτημα του νομίμου γάμου. Ίσως τότε έξυπνερταός έθνοφυλιτικός λόγος, όμως ήτοι και ζήτημα σωφροσύνης και συνέσεως, τών απαιτούνται διά δημόσια άξιώματα. Αντιθέτως σήμερον δέν έλλείπουν τα δημόσια πρόσωπα που ακολουθούνται από δημόσια ακάνδαια...

Είς άλλον σημείον όμιλε διά την μέριμνα του Σόλωνος. Ο Σόλων κατήργησε τα ιδιωτικά και δημόσια χρέη με την εισαγωγήεν, ένώ ώρισε ό νόμος να ισχύουν αμετάβλητοι διά έκάτο έτη. Μάλιστα, προκειμένου να μη άπαυτούν από αυτόν συνεχώς αναθεωρήσεων τών νόμων εξαζίδευσε εις τήν Αίγυπτον διαφιμίων όπi δέν θα έπιτραπεί πριν παρέλθουν δέκα χρόνια και, ως σχολιάζει ό Αριστοτέλης «πρότιμον να γίνω ειχρόρος με τίς δύο (μεριές των ευγενών και του δήμου) σώνοντας έτσι την πατρίδα και νομοθετώντας άριστα». Πίσως φράσι ό πολιτικός μας μη φοβούμενος τόν Θεόν ψηφίζον τον νόμο ή φέρουσ συνεχώς τροπολογίας εις την Βουλήν όχι διά να άνακουφίσουν τους άδυνάτους και τό γενικόν καλόν, αλλά διά να προωθήσουν έπιχειρηματικά συμφέροντα ή συμφέροντα «μειονητών» που έπιθύουν να συμβιώνουν...

Αναφέρει επίσης ό Αριστοτέλης ένα περιστατικόν με τόν τύραννον Πεισιστράτην. Εις μίαν περιόδειαν του εις τόν Ύμηττον, όταν είδε κάποιον να σκάπτει εις έδαφος τελείως πετρώδες, άπόρησε και διετάξε τόν ύπηρετήν του να τόν έρωτήσει ή προίον παράγεται από τόν τόπον εκείνον. Ο γεωργός άπήνησε «όλα τα καλά και τα ψυχρά και άπό αυτά όμως τα καλά και τα ψυχρά χρειάζει να δίνω στον Πεισιστράτη τό δεκάτη» χωρίς να γνωρίζη όί εκείνος ήτοι παρών. Ο Πεισιστράτης εξέτιμωσε την παρησίαν και την φιλερίαν του άνδρος και τόν άπήλαξε από τόν φόρον όρίζων τόν τόπον ως άφορολόγητον. Δυστυχώς ό γνήταις πολιτικός και εκκλησιαστικός άπτερον δέν άφουγκράζονται τόν λαόν και τό ποίμνιον με ήμετέρονα και μη εκπίκται ή παρηρησία, αλλά να περισσειή ή τυραννία...

Αντίστοιχ ό Περικλής έδωσε μισθόν εις τους δικαστάς ως πρωτάθλημα τής εύτορίας του Λαού επί τής έποχής τό Κί-

έπίσης και σέ αυτή την περίπτωση:

«Τά γραπτά μου δέν είναι τίποτα περισσότερο από μία έκφραση του θαδέως πόνου μου για τή γραμμά και, δυστυχώς, την κοσμική άγάπη του πατέρα μας κ. Αθναγόρας.»Όπως φαίνεται, **αγάπη μας ή άλλη γυναικία, πού είναι σύγχρονη, πού όνομάζεται Παπική «Εκκλησία», επειδή ή Ορθόδοξη Μητέρα μας δέν τόν έντυπωσιάζει, γιατί είναι πολύ σερνή...** Με μία τέτοια σχέδιον κοσμική **αγάπη** ό Πατριάρχης μας φράνει επί Ρώμη. Και ένά ό

ίδιος θα έπρεπε να δείξει την άγάπη πρώτα σέ μάς **τά παιδιά του και προς την Μητέρα Εκκλησία μας, δυστυχώς, έστειλε την άγάπη του πολύ μακριά. Τό άποτέλεσμα ήταν να παρηγορήσει όλα τα κοσμικά παιδιά του πού άγαπητον τόν κόσμο και έχουο αυτή την κοσμική άγάπη, αλλά να σκανδαλίσει όλους εμάς, τά παιδιά τής Ορθοδοξίας, μικροί και μεγάλοι, πού έχουο φόβο Θεού...**

Ο Πατριάρχης Βαρθολομαίος είναι ένας πιστός ακόλουθος τρυ προκατόχου του, του Πατριάρχη Αθναγόρα, ό όποιος είναι τρελά έρωτευμένος με «την μεγάλη πόρνη» (Αποκάλυψη 17,1), κολυμπώντας μαζί της στη λάσπη.

«...Έχουμε πρόσφατα γίνει μάρτυρες αυτής τής **θαδιάς επιθυμίας να θεραπευτεί ή ανθρώπινη κοινότητά μας και να προστατευτεί ό πλανήτης μας, όταν ό κόσμος θρήνησε την άπώλεια τής ζωής και τής όμορφιάς στο σεισμό πού έπληξε την κεντρική Ίταλία. Αναγνωρίζουμε, λοιπόν, όπi ή ειρήνη είναι κάτι τό όποίο λαχταρούμε με μεγάλο πάθος και μεγάλο πόνο...**».

Ο Κύριος είπε, «Ειρήνην άφήμι υμίν, ειρήνην την έμην διδωμι υμίν» ου καθώς ό κόσμος δίδωσιν, έγω δίδωμι υμίν»(Κατά Ιωάννην 14,27) Τό άπημα μας κατά τις άκολουθίες μας (αναφέρθηκε παραπάνω από τόν Πατριάρχη) είναι να λάβουμε «την άνωθεν ειρήνην». Η ειρήνη είναι μία έγνήσιση του μάς δίνεται από τόν Χριστό, ή όποια ηπιγάει από την πίστη και την έλλπίδα μας σ' Αυτόν και στις ύποσχέσεις Του. «ή ειρήνη του Θεού βραβεύσω έν τας καρδίας υμίν, εις ήν και έκλήθητε έν ένι σώματι» (Κολ 3,15). Όστόσο, ή ειρήνη την όποια ό Πατριάρχης έπιδικεί διακούς είναι μία κοσμική ειρήνη. Αντι να στρέψει τους όφθαλμούς του στον ούρανό, για να αναζητήσει «την άνωθεν ειρήνη», τους κρατεί στη γη, και μαζί με «τις θρησκείες πού εργάζονται και πορεύονται μαζί προς την παγκόσμια ειρήνη», προσπαθεί να έπιτύχει γνήνη ειρήνη με άνθρώπινα μέσα, στρέφων τα νύατα του προς τόν «άρχοντα τής ειρήνης» (Ήσ. 9,6).

«... **Πολλοί από εσάς σίγουρα γνωρίζουν πώς τα τελευταία 50 χρόνια έχουο αναληφθεί κάποια άξιοσημείωτα ήγματα προς την κατεύθυνση τής συμφιλίωσης μεταξύ τής Ρωμαιοκαθολικής Έκκλησίας και τών Ορθόδοξων Εκκλησιών...**».

Αυτή είναι ή πρώτη από τις όχι λιγότερες από τέσσερις φορές πού χρησιμοποιείται ή λέξη «συμφιλίωση» σέ αυτή την σύντομη δήλωση. Δυστυχώς, τά μέτρα πού έχουο ληφθεί προς την κατεύθυνση τής συμφιλίωσης είναι σέ λάθος κατεύθυνση. Έξερτε τί έννοει ό Πατριάρχης μας, όταν λέει συμφιλίωση; Την έννοει ως «ένότητα έν τη ποικιλία». Υ' πάρχει μόνο μία όδος για τή συμφιλίωση: οί Ρωμαιοκαθολικοί και όλοι οι έτεροδόξοι να επανευραχθούν στην Ορθόδοξη (άληθινή) Εκκλησία. Ο Πατριάρχης μας δέν έχει κάνει ούτε ένα βήμα, για να τους ένθαρρουν να κινήσουν προς αυτή την κατεύθυνση. Αντιθέτως, λέει στους Ρωμαιοκαθολικούς «άδελφούς» του, όπi είναι μία χαρά εκεί πού είναι, με τόν τρόπο πού είναι, και όπi οι δογματικές διαφορές είναι «παρηνοσήσιες».

«... **Όφείλουμε την άρχη στους πάπες Ίωάννη ΧΧΙΙΙ και Παύλο VI, καθώς και στους προκάτοχούς μας, Οικουμενικούς Πατριάρχες Αθναγόρα και Δημήτριο. Τό όραμά τους υπενθυμίζει σέ όλους μας την επείγουσα παραινείση του Κυρίου στους μαθητές του στο Ύρος τών Έλαιών, «Ίνα πάντες έν όσιν» (ut unum sint) ...».**

Διόρθωση. Παναγιώτα: Δέν είναι μία «έπειγουσα παραινείση» του Κυρίου, αλλά ένθερμο αίτημα προς τόν Πατέρα Του. Παρακαλώ, ξαναδιαβάστε τα λόγια του: «έγω περι αυτών (των Μαθητών) έρωτώ: ου περί του κόσμου έρωτώ αλλά περί υψ δεδωκάς μοι... πήρσον αυτούς έν τώ όνόματι σου... ίνα ώσιν έν καθώς ήμετέ»(Ιωάννης 17,9.11). Ο Κύριος Ίησους Χριστός προσευχεται για τους μαθητές Του, ώστε να «παραινέουν ένωμένοι» (καθηγήτης Π. Τρεμπέλας), ώστε να διατηρήσουν την ένότητα πού ήδη έχουο – όχι να προσπαθήσουν να επήνυχουν μία ένότητα πού δέν έχουο. Η ένότητα ήν την όποια προσευχήθηκε είναι ένότητα τής πίστεως και τής αγά-

της. Ο Άποστόλος Παύλος λέει, «Ειρήνη τοίς άδελφοίς και άγάπη μετά πίστεως από Θεού πατρός και Κυρίου Ίησου Χριστού» (Εφεσ. 6,23).

«...Όστόσο, **ύπάρχει και μία άλλη συμφιλίωση, ή ένότητα δράσης, ή όποια άφορά στά δεινά πού βλέπουμε γύρω μας στόν κόσμο...**».

Έδώ έγκειται ή μεγάλη άποστασία. Έδώ πρόκειται για μία ριζική αναχώρηση από την Παρόδοση τής Εκκλησίας. Ο Πατριάρχης έξυπνα επινόησε ένα άλλο είδος συμφιλίωσης. Μια συμφιλίωση πού δέν βασίζεται στην πίστη, αλλά στη δράση. Δυστυχώς, αυτή ή άλλη ένότητα είναι ένα ανθρώπινο κατασκεύασμα, τό όποιο όσο ευγενές και άν είναι δέν άποτελεί την κύρια άποστολή τής Εκκλησίας, αλλά μία άπόκλιση και μία αναχώρηση από την ένότητα και τή συμφιλίωση πού ό Χριστός ήρθε να μας έφέρει: " τα δέ πάντα έα τό Θεού τού καταλάξαντος ήμάς αύτω διά Ίησου Χριστού και δότος ήμίν την διακονίαν τής καταλλαγής, ως όψ Θεός ήν έν Χριστώ κόσμον καταλάσασιν εαυτά... και θέμενος έν ήμίν τόν λόγον τής καταλλαγής." Υ'περ Χριστού ούν πρεσβέυομεν...»(Β' Κορ. 5,18-20). Αυτή θα πρέπει να είναι ή κορυφαία μας προτεραιότητα, και ιδιαίτερα ή κορυφαία προτεραιότητα τής Α.Θ.Π.. Αυτή ή «άλλη συμφιλίωση», ή «ένότητα δράσης» πού έπιδικώκε, άποτελεί τή μεγαλύτερη άπειλή για τους πιστούς, επειδή παρακμπτει την αλήθεια (πού είναι ό Χριστός), ενεργώντας σέ καθαρά άνθρώπινο επίπεδο. Θα πρέπει ό ίδιος να εξετίσει τόν εαυτό του, άν άσκει πιστά αυτό τό υπόορηγμα, αυτή τή διακονία - άν αυτός είναι ένας άληθινός πρεσβύτερος για τόν Κύριο ή προδότης Του.

«... **Πράγματι, ή άρχη στην όποια βασίζεται ή άνοικτότητα και ό διάλογος είναι ότι όλα τά άνθρώπινα όντα, στο τέλος, αντιμετωπίζουο τις ίδιες προκλήσεις. Ο διάλογος αυτός σφύρει τούς άνθρώπους από διαφορετικές θρησκείες και πολιτισμούς έξω από την άπομόνωση, προετοιμάζόντας τους για τή συνύπαρξη και τή σχέση άμοιβαίου σεβασμού...**».

Έτσι, ή «Μεγάλη Άποστολή» («πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τά έθνη, βαπτίζοντες αυτούς είς τό όνομα του Πατρός και του Υιού και του άγιου Πνεύματος», διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα ένεικαλήμιν υμίν» (Κατά Ματθαίον 28,19-20)) περιωριστοείται και άντικαθίσταται από την «αρχή», «όλα τά άνθρώπινα όντα αντιμετωπίζουο τις ίδιες προκλήσεις. Τό «κάνετε μαθητές» αντικαθίσταται από τή φράση «κοιμώσιος σεβασμός». «Στό τέλος» ό θρησκείες δέν έχουο καμία ουσιαστική διαφορά - συμπεριλαμβάνεται και ή Ορθόδοξη Εκκλησία. Η άληθινή Εκκλησία πού ίδρυσε ό Κύριος αντικαθίσταται από την πίστη σε μία «ένα άνθρωπιότητα», σέ μία Νέα Παγκόσμια Τάξη, πού προωθείται από τόν καθοδηγητή του Πατριάρχη, τόν Πάπα Φραγκίσκο (31η Ιουλίου 2016, όμιλια στην Παγκόσμια Ημέρα Νεολαίας). Και για τους δύο, ή μία θρησκεία είναι τό ίδιο με την άλλη. Τό να παραμένει κανείς σταθερός στην πίστη ό Πατριάρχη τό άποκαλεί «άπομόνωση». Είναι φοβερό να θυσιάσουμε την πίστη μας στόν Χριστό τόν άληθινό Θεό μας στόν κοσμικό βωμό τής ψευδο-θρησκείας του Οικουμενισμού και συγκρητισμού.

«... **Αυτός είναι ό λόγος πού ή Άγία και Μεγάλη Σύνοδος τής Ορθόδοξης Εκκλησίας, δήλωσε στο τελικό ήμνύμμά της: «Ένας νηφάλιος διαθρησκευτικός διάλογος συμβάλλει στην προώθηση τής άμοιβαίας εμπιστοσύνης, τής ειρήνης και τής συμφιλίωσης». Και ή εγκύκλιος τής Συνόδου ήταν άκόμη πού συγκεκριμένη: «Καλούμε συνεπώς όλους... άνεξάρτητα από τις θρησκευτικές πεποιθήσεις τους... να εργαστούν για τή συμφιλίωση και τό σεβασμό τών άνθρώπινων δικαιωμάτων, πρώτα απ όλα για την προστασία του δείου δώρου τής ζωής. Ο πόλεμος και ή αίματοχυσία πρέπει να σταματήσουν, και πρέπει να επικρατήσει ή δικαιοσύνη, έτσι ώστε ή ειρήνη να μπορεί να άποκατασταθεί...**».

Ειρήνη και ειρήνη και ειρήνη, ξανά και ξανά. Αλλά τί είναι ή ειρήνη; Είναι τό ίδιο με την αλήθεια: ό Χριστός, «ό Κύριος τής ειρήνης» (Β' Θεσ 3,16). Ο Κύριος μίλησε ξεκάθαρα: "ταύτα λελάλκα υμίν έν έν έμοι ίερώνη έχητε" (Κατά Ιωάννην 16,33) Ναι σ' Αυτόν και σέ κανένα και σέ τίποτα άλλο. «Ειρήνην άφήμι υμίν, ειρήνην την έμην διδωμι υμίν: ου καθώς ό κόσμος δίδωσιν, έγω δίδωμι υμίν»(Κατά Ιωάννην 14,27) Με κάθε ειλικρίνεια, τίνος την ειρήνη έπιδικώκε ό Πατριάρχης Βαρθολομαίος, τού Χριστού ή του κόσμου; Άς έπισημάσουμε την νηφάλια αλήθεια, όπi ό Πατριάρχης και ή ψευδο-σύνοδος του άποδέχθηκε άλλες «ετεροδόξες εκκλησίες», ως άν ό Κύριος έχει ίδρύσει άλλες εκκλησίες, έκτός από τή Μία, Αγία, Καθολική και Αποστολική, Ορθόδοξη Εκκλησία. Αλλά αυτό είναι μόνο τό πρώτο βήμα. Τό δεύτερο βήμα είναι ή πρόωση και ή έπίτευξη τής ειρήνης και τής συμφιλίωσης μεταξύ όλων τών ανθρώπων «άνεξάρτητα από θρησκευτικές πεποιθήσεις».

«...**Αυτή είναι επίσης ή έμπειρία μας με τόν Πάπα Φραγκίσκο στο νιοι τής Λέσβου ακρίβους πριν άπό πέντε μήνες, στις 16 Απριλίου 2016. Εκείνο τό γεγονός ήταν μία συγκεκριμένη άπάντηση τών Έκκλησιών τής Δύσης και τής Ανατολής...**».

Δέν υπάρχουν «Εκκλησίες τής Δύσης και τής Ανατολής». Δέν συμφωνούμε με την άϊρετική θεωρία «περι δύο πνευμάτων», πού χαρακτηρίζεται από τόν καθηγητή Δ. Τσελεγγιδη «βλάσφημη». Η κοινή δήλωση τής Λέσβου έγραφε όπi ό στόχος τών συμμετεχόντων είναι «να εκπληρώσουν την άποστολή διακονίας τών εκκλησιών [σημειώσε τό πληθυντικό] προς τόν κόσμο». Τό κύριο έργο τής Εκκλησίας δέν είναι ή κοινωνική πρόνοια. Άς μη μετριάσουμε την άποστολή της, πού είναι ή μεταμόρφωση τής άνθρωπιότητας και όλόκληρου του κόσμου.

«... σέ μία τραγική κρίση του κόσμου μας. Ταυτόχρονα, ήταν μία ισχυρή επιβεβαίωση του τρόπου τόν τόν όποιο οι οικουμενικές σχέσεις μπορούν να προωθήσουν την ειρήνη και τά άνθρώπινα δικαιώματα σέ μία εποχή πού ό κόσμος άποστρέφει τό βλέμμα του από τόν εξετρεμισμό και άπό τους κατατρεγμένους ή άποφασίζει για τή μοίρα τους με άμύγδαλο οικονομικά ή εθνικά συμφέροντα. Η δύναμη του διαλόγου και τής οικουμενικής δράσης είναι να ξεκινώσουμε με πάμε πέρα από τους εαυτούς μας και οτιδήποτε είναι δικό μας, πέρα από την κοινότητά μας, και τις εκκλησίες μας...».

Δέν είμαστε άνήθετο από τό διάλογο, σκοπός τό όποιο είναι να διακριθεί την αλήθεια σε αυτούς πού είναι πρόθυμοι να την άκούσουν. Αλλά σέ αυτό τό είδος του διαλόγου άντιπρόκειν, άκόμα και τό καταδικώνον (!), οι οικουμενιστές. Αντ' αυτού, ό διάλογος πού προωθούν είναι «να προχωρήσουμε πέρα από τους εαυτούς μας και οτιδήποτε είναι δικό μας», πού σημαίνει να σταματήσουν να πιστεύουν όπi ή Ορθόδοξη Εκκλησία είναι ή Εκκλησία, ή μία και μόνο Εκκλησία πού ήδύθηκε από τόν Κύριο. Κάτι τέτοιο είναι πού άποκαλούν «άπομόνωση», άκόμα και εξετρεμισμό.

«...**Να μάθουμε να μιλούμε τή γλώσσα τής φροντίδας και τής συμπόνας. Και πρέπει να δοθεί προτεραιότητα στην άλληλεγγύη και την διακονία...**

Είναι ακρίβως σέ αυτό τό σημείο, όπου ό Πατριάρχης μας αναμινύει τις προτεραιότητές του και άναχωρεί από την Άποστολική Άποστολή του να είναι μάρτυρας του Κυρίου «έως εσχάτου τής γής» (Πράξεις 1,8). Ο Κύριος ανέθεσε στους Άποστόλους Του να κάνουν μαθητές από όλα τά έθνη, διδάσκοντάς τους να τηρούν όλα όσα τους έδωσε (βλέπε Κατά Ματθαίον 28,19-20). Κάνει ό Πατριάρχης μας μαθητές από όλους τους θρησκευτικούς ήγέτες, οι όποιοι ήταν παρόντες στην Ασίαζή.

Όπως είπαμε σέ άλλο άρθρο, ό Πατριάρχης μας δέν πιστεύει καν στο να κάνει μαθητές από τά έθνη, όπως εκφράζεται στην δήλωση του: «ή Ορθόδοξη Εκκλησία δέν έπιδικώκει να πείσει τους άλλους για συγκεκριμένες άνηλικές τής αλήθειας ή τής Αποκάλυψης, ούτε έπιδικώκει να τους μεστρέψει σέ ένα συγκεκριμένο τρόπο σκέψης». Αυτή δέν είναι ή μαρτυρία πού ό Κύριος άναμίει.

Τόσο ό Πατριάρχης μας όσο και οι όμοιόθετες του οικουμενιστές πρέπει να αναλάβουν σοβαρά την Μεγάλη Άποστολή και να κάνουν δικό τους τόν άφορισμό του Άπτ. Παύλου, «ούάι δε μοι έσάν τις μη εύαγγελίζωμαι» (Α' Κορ. 9,16).

Ή Σιών κατά του Σιωνισμού

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

του Καυκάσου, από τά τέλη του 7ου μέχρι τόν 10ο αιώνα μ.Χ. Κάποια στιγμή, γύρω στο 750 μ.Χ., ό βασιλεύς τους (Khan, Χαγάνος) άποφάσισε να άσπαστεί τήν έβραϊκή θρησκεία και σταδιακά τόν άκόλουθησε και ό υπόλοιπος λαός του, με άποτέλεσμα να έμψανιστούν για πρώτη φορά ταλμουδιστές πού δέν ήταν Εβραίοι, αλλά τελικά, λόγω του ισχυρότατου δεσμού έβραϊκού έθνους και θρησκείας, ταυτίστηκαν και αυτοί, μέσω τής νέας τους θρησκείας, με τό έβραϊκό έθνος. Και, όπως ήταν έπόμενο, ταυτίστηκαν και ή Χαζάρων με τό έβραϊκό όνειρο και τις συναφείς προσδοκίες.

Με τή διάλυση του χαζαρικού χαγανάτου από τους Ρώσους, οι (ταλμουδιστές) Χαζάροι σκόρπισαν κυρίως στην κεντρική και βόρεια Ευρώπη, όπου συγχωνεύτηκαν με τις διάφορες έβραϊκές κοινότητες πού προ-ήπτηχαν εκεί, δημιουργώντας τους λεγόμενους Αρκεναζ ή Βραβίους, οι όποιοι σέ μεγάλο βαθμό δέν ήταν Εβραίοι φυλετικά, αλλά ως προς τή συνείδηση. Αντίθετα, οι Εβραίοι τής Μεσογείου και γενικά του Νότου όνομαζονται Σεφραραδίτες Εβραίοι.

Η Καμπάλα, από την άλλη, θεωρείται ως ένα μυστικιστικό κίνημα, μία έσωτερική αναζήτηση. Στην πραγματικότητα είναι άποκριματισμός, δηλαδή μαγεία με στοιχεία φιλοσοφίας, και οι όπαδοί της, οι καμπαλιστές, είναι μάγοι, δαιμονολάτρες, όπαδοί του Έωσφορού. Κάποιοι Εβραίοι άρχισαν να άσπάζονται τόν καμπαλισμό, με άποτέλεσμα να δημιουργηθεί μία νέα θρησκευτική κατάσταση. Πρακτικά, ένύθνηκαν οι (άλλοι-ωμένες) μεσαιανικές άνηλικής με την Καμπάλα, πού σνδέεται και με τόν άποκριματισμό τών άρχαιων λαών, όπως τών Αιγυπτίων και τών Βαβυλωνίων, και άποτέλεσμα ήταν να συντεθεί ή πιο σχιζοφρενική θρησκευτική άνήλικη όλων τών εποχών...

Σύμφωνα με τό νέο, εξελληνισμένο δόγμα του καμπαλο-ταλμουδισμού, ό Θεός τής Παλαιάς Διαθήκης (Γιαχβέ, Αδωνάι) ήταν ένας κακός θεός, πού έμπόδιζε τή γνώση από τόν Αδάμ. Ηρθε, όμως, και ένας καλός θεός, ό Έωσφορός (Αύγερινος, τό πρωινό άστρο), πού έλυσε τά προβλήματα. Έδώσε στους άνθρώπους τή γνώση και όργάνωσε ένα επαναστατικό κίνημα ενάντιον του Αδωνάι, πού θα όλοκληρωθεί, μόλις ή άνθρωπιότητα λητρεύσει συστάσιμ τον Έωσφορό. Απ' αυτήν τή φρικτή παραποίηση τής βιβλικής διήγησης προέκυμαν και τά δύο βασικά σύμβολα του Σιωνισμού, ό Όφης και ό Άσπρη (τό φίδι πού τρώει την ούρα του και τό άσπρη, με 5 ή 6 γυνίεις).

Υ' πάρχουν και άλλες λεπτομέρειες, μέσα σέ αυτήν

Ή Παιδεία εις τό στόχαστρον τό 2017

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γραμματείας σέ όλους τους νέους, άνεξάρτητα από τους μελλοντικούς τους προσανατολισμούς. Η εκμάθηση τών άρχαιων ελληνικών Βοηθά στην ορθογραφική ικανότητα, άνάγνωση, άνάγνωση προφορικού λόγου, άπόδοση ένώντων-όρισμο λέξεων, μνημονική ικανότητα και μορφολογική και σημασιολογική έπέεργασία σύνθετων λέξεων[4]. Θεωραείται ή δυσλεξία. Κάνει εύφύετερα τά παιδιά [5].

2. Γόνγα: Η γόνγα παρουσιάζεται ως **ωφέλιμη και χαλαρωτική γυμναστική, ένώ στην πραγματικότητα δέν είναι** [6]. 7. Η γόνγα είναι ένα υπαρκτό σύστημα, πού βασίζεται στη φιλοσοφία τής Ανατολικής πνευματικότητας, συμπλέκεται με τόν Δυτικό άποκριματισμό, τή μαγεία, την αστρολογία. Είναι επίσης λατρευτική πρακτική με σκοπό την ένωση του άσκούμενου με τους Ίνδικους θεούς[8].

Επίσης, βάσει έπιστημονικών δεδομένων **καταρρίπτεται ό μύθος όπi ή γόνγα είναι ακίνδυνη για την υγεία του άνθρώπου**. Μερικοί από τους κινδύνους πού έχουο καταγραφεί παγκοσμίως από την άσκηση γόνγα είναι οι άκόλουθοι: διανοητική σύγχυση, ψύχωση, έπιληψία και άλλες άκούσιες σωματικές κινήσεις, στρες, κατάθλιψη, ακανόνιστη άναπνοη, μυοσκελετικά προβλήματα[9].

Η Αμερικανική Ένωση Γιόγκα, **άποτρέπει από τή γόνγα τις έγκύους και θηλάζουσες μητέρες**, έπισημαίνοντας όπi «είναι ιδιαίτερος έπικίνδυνος για τις έγκύους να κάνουν άσκησης γόνγα, έξαιτίας τής πιεθατότητας έμβολισμού άγγειων με άέρα». Επίσης, πολλοί δάσκαλοι γόνγα, αλλά και ή Αμερικανική Ένωση Γιόγκα **τονίζουν τους σωματικούς κινδύνους πού συνεταιζονται ή γόνγα, ιδιαίτερα για τά παιδιά κάτω τών 16 έτών**, καθώς μπορεί να προκαλέσει σοβαρές βλάβες στην νοητική και σωματική τους ανάπτυξη[10].

3. Σεξουαλική Διαπαιδαγώγηση: Θεωρούμε άκαιρη και άντιπαίδευτική την πρόωγη ένδημησή του παιδιών του δημοτικού σχολείου για θέματα πού δέν αντίστοιχούν στην κλίμα τής ψυχοσωματικής τους ωριμότητας. Ο σκοπός παιδαγωγός Ευάγγελος Παπανούτσος, μιλώντας κάποτε γι' αυτό τό θέμα, είχε πει: **«Δέν είναι εύκολο πράγμα να μιλήσεις στα παιδιά για τό σέξ, χωρίς τόν κίνδυνο να τά φοβίσεις, να τά γεμίσεις με άδηία ή τό χειρότερο να τά δηγήσεις σέ εκτραχηλισμούς».**

Οι χώρες πού έβλαιν πριν από έμείς σέ έφαρμογή την εισαγωγή του μαθήματος τής σεξουαλικής άγνωσης στο δημοτικό σχολείο, όμολογούν όπi όχι μόνο δέν πέτυχαν περιορισμό, αλλά αντίθετως **εισέπραξαν άνοδο τών δεικτών πολλαπλασιασμού τών σεξουαλικώς μεταδιδόμενων νοσημάτων και αυξημένης αρρεαία οι εκτρώσεις στις μαθήτριες, λόγω τής αυξημένης περιέργειας**[11]. Δέ μπορεί μία τόσο λεπτή και σοβαρή διαπαιδαγώγηση, να φύγει από τά χέρια τών κατ' έξοχήν άρμόδιων, τών γονέων, και να περάσει στο χέρι άλλων σεξολόγων ή ακατάρτιστων εκπαιδευτικών.

4. Μάθημα Θρησκευτικών: Τό Νέο Πρόγραμμα Σπουδών στα Θρησκευτικά Δημοτικού και Γυμνασίου, **άποτελεί πιστή έφαρμογή και άναγνωση του προγράμματος του «Παγκοσμίου Δικτύου Θρησκειών για παιδιά» τής νεοβουδιστικής κίνησης Αρίγατο**. Καταργεί τή μοναδικότητα τής έν Χριστώ διδασκαλας και στωρίας, συγχέοντας ή εξισώνοντας την ορθόδοξη διδασκαλία με τις ίδιές ετεροκλήτων θρησκειακών χώρων.

Η παραπάνω προσπάθεια **άποτελεί πράξη αντίθετη με τό Σύνταγμα**[12], τό όποιο ύποχ

